

Det unga litterära ÖREBRO

NILS-PETER ECKERBOM

Möten i fikonlunden 12: 50

»Han skriver bra . . . känsligt berättade anekdoter
och situationsbilder, angenäma att ta del av»

Bengt Holmqvist i DN

HANS MÖRK

Porträtt i träram 12: 50

Svansången 9: 75

»Hans Mörk behärskar novellens svåra konst med
mästerskap . . . det har han övertygande visat i de
två häftena om trästan»

Staffan Larsson i ST

BJÖRN S. NORDENBORG

Dikter om natten Lilla lyrikserien. 2: 75

»En diktare med tyngd och färg»

Carl Olof Bergström i NA

Samtliga priser exkl. oms.

BONNIERS

H. Arvidsson

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

Tillverkare: ALBIN RAPP KONFEKTIONSFABRIK

BÖSENDORFER

— en flygel för
enbart konnässörer

DROTTNINGGATAN
(Hörnet Tegnérsgatan)
STOCKHOLM
(Mitt emot »Blå Tornet»)

106

Aktiebolaget Wolrath & Co

Väl sorterade avdelningar för

Sport - Camping - Foto - Radio och TV

Svartbäcksgatan 14 Tel. 492 00

SÖDERMANLANDS NERIKES NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 33 - 1960

INNEHÅLL

Från vår till vår	55
Nationens studentbostäder	68
Minnen och synpunkter	71
Hembygd och kultur	76
Ur årets spex	80
Diktare i Örebro	84
Sörmländska kyrkor	92
In memoriam	97
Landsmännen	105
Nationens ämbetsmän	112
Utgående balanser i nationens räkenskaper	114
Veteranerna	116

ANMÄRKNING

I och med detta nummer av Majhälsningen har smärre förändringar vidtagits. Mest markant är kanske lay-outen: omslag, rubrikstil och uppställning har omredigerats med välvilligt bistånd av tecknaren Håkan Sjölin. De mera katalogartade uppgifterna har flyttats till slutet för att de olika bidragen skall smälta samman utan cesurer och pagineringen har lagts om att spänna över tioårsperioder — ett önskemål från flera håll för att man skall ha bättre översikt i bundna exemplar. En nyhet är ju även annonserna som vi hoppas blir till lika stor glädje för annonsörerna som för veteranföreningen-utgivaren. Slutligen ett tack till alla dem som arbetat för att göra Majhälsningen till ett kontaktoorgan mellan studentärgångarna å ena sidan och mellan dessa och hembygden å den andra.

H. B.

Från vår till vår

Om aftonen den 8 april förra året intogs Bromma flygplats av en samling landsmän med spridda inslag av västgötar och värmlänningar, eller i allt en 25-hövdad skara. Nationen skulle fira 50-årsjubileet av utbytet med Nylands nation i Helsingfors. I väntan på det chartrade planet underhölls landsmännen och övriga resenärer av hornboskapen, som gjorde det bästa av utrikeshallens akustik. En samling österländska diplomater åhörde välvilligt Sörmlands regementes marsch och andra exempel på den exotiska svenska musikskatten och delade ut åttkantiga aluminiumslantar till de unga människor, som genom det kapitalistiska systemet var tvungna att tjäna sitt bröd genom att spela för turister. Plötsligt meddelade högtalarna att alla ordinarie helsingforsturer hade inställts p. g. a. landningsförbud i anledning av den snöstorm som rasade i Helsingfors. Detta förhållande hade givetvis ingen inverkan på vår reslust och snart svävade det ickeordinarie planet ut över ett sovande Stockholm mot den efterlängttade tremilsgräns där inga förbud längre råda.

Sedan planet cirklat över ett nattsvart och igenstormat Helsingfors utan att kunna förmås att landa kunde man förmärka en lätt blekhet hos Ingrid Claesson, Britt-Marie och andra representanter för spinnsidan. Bland gossarna var det dock ingen som förmådde uppfatta situationens allvar.

Emellertid, ner kom vi så småningom, och fördes i triumf under ledning av Bengt von Bonsdorff till nationen efter att först ha givit en konsert med åtföljande folkdansuppvisning för rörda och tacksamma tulltjänstemän. Utrymmet medger tyvärr inte en närmare redogörelse för de fyra hektiska dygn som sedan följde, men alla som »utsatts» för den intensiva gästfrihet som våra nyländska vänner kan prestera kan göra sig en svag föreställning om vad som försiggick. Den allvarigare delen av programmet ägnades åt sightseeing och en mycket uppskattad föreställning av »Gustav III» på svenska teatern. I samband med den stämmningsfulla och trevliga årsfesten överlämnade förste kurator en minnesgåva från nationen till den nyländske inspektorn, spirituelle Bo P., d. v. s. professor Bo Palmgren och Nylands kurator, mannen bakom vårt strålande mottagande, Johan Lindberg.

Nylands och Södermanlands-Nerikes inspektorer och kuratorer vid jubiléet.

Med jämna mellanrum framträdde boskapen under herr Lindsjö och väckte jubel.

Sedan årsfesten omärkligt övergått i nästa dags sillfrukost inträffade mången lustig episod, varav den följande kan förtjäna räddas åt en tacksam eftervärld. Man lät sätta upp långa och smala bordskivor på så sätt att en lång och brant backe bildades i det höga rummet med början uppe vid taket och slut vid golvet, utanför vilken man med hög hastighet förpassade sig på en stol. Det lär ha varit en anslående och berikande syn att iakttaga hurusom nationens inspektör, Stig Claesson, förste kurator och Per Giertz oupphörligen, under muntra tillrop, med verkligt dödsförakt störtade sig utgör denna backe sittande tillsammans på en stol.

Klockan 04.30 om morgonen den sista dagen måste vi tyvärr flyga, resp. flygas, hem, mycket trötta men mycket tacksamma mot våra värdar som verkligen gjort allt för att vi skulle trivas och i den fasta

förvissningen att vi stärkt och utvecklat banden mellan upsaliensiska och nyländska studenter.

Sista april förflöt, om man nu kan använda detta ord i det sammanhanget, i angenäma och traditionsbundna former, och förste kurator skändade smålänningar och värmlänningar på det mest förödmjukande sätt.

Vid majmiddagen installerades två hedersledamöter nämligen professorn och konstnären Sven Erixon, som kröntes med en studentmössa och överlämnade efter sitt vackra tacktal en tavla med upsalamotiv, samt professorn i företagsekonomi tillika FN-experten Sune Carlson. Stipendiaterna Tim Whitmoor, Heinz Müller och Kotte Vaapavalta hälsades välkomna till nationen på ett mer officiellt sätt än vad som besträts de tidigare och alla sjöng, pratade och voro glada.

Vid landskapet den 8 maj fortsattes den karolinska traditionen då Håkan Berggren valdes att efterträda herr Mårtenson som förste kurator. Helt följdriktigt valdes också Bo Götberg till bibliotekarie medan principen frångicks då Sven Olof Lodin blev klubbmästare och Karin Nilsson klubbmästarinna. Dessa båda skulle under kommande tider biträdas av den nyinrättade bitr. klubbmästaren, Timo Kärnekull. Som ett led i försöket att pacificera vinden invaldes Orvar Starbäck i nationsnämnden.

Mellan den 15 och den 19 maj gästades nationen av gamla och nyförvärvade vänner från Nylands nation på svarsvisit. Att återge vad som då passerade skulle verkligen vara att överskrida anslagen till majhälsning men istället återges här stolparna i programmet och jag överlämnar åt läsaren att bakom dessa torra fakta och siffror söka bilda sig en föreställning om vad som passerade.

Program vid det Nyländska besöket 15—19 maj 1959.

Fredag 15.	Ankomst till Stockholm	08.00
	Sightseeing	11.00
	My fair lady	19.30
	Buss till Upsala	
	Smörgås, öl och närmare informationer på Södermanlands-Nerikes Nation	00.30
Lördag 16.	Allmänna sångens konsert i Universitetets aula	12.00
	Nyländska lunchen på Flustret	14.30
	Vårfest i Botaniska trädgården	16.00
	Värbal på resp. nationer.	
	Morgonkaffe på V.-Dala	07.00

En doft av fina världen på Brännö brygga:
kuratorsparet Mårtensson.

Söndag 17.	Båtfärd till Skokloster avgång från hamnen (vid flustret)	09.00
	Flustret	20.30
	Nattgrogg	
Måndag 18.	Stilla dag Uppvaktningar av hedersmedlemmar	14—16
	Under dagen tillfälle till sightseeing.	
Tisdag 19.	Sillfrukost på Södermanlands-Nerikes Nation	11.00
	Avresa till båten per buss från S.-N.	15.30
	Båtagång	18.00

Något skall dock speciellt framhållas. Hedersledamoten och professoren em. Sune Lindqvist med maka presiderade välvilligt som proinspektör, under Stig Claessons utlandsresa, vid vårbalen, varvid nationen

En samovar med brända och destillerade drycker överlämnade nylänningarna på vårbalen.

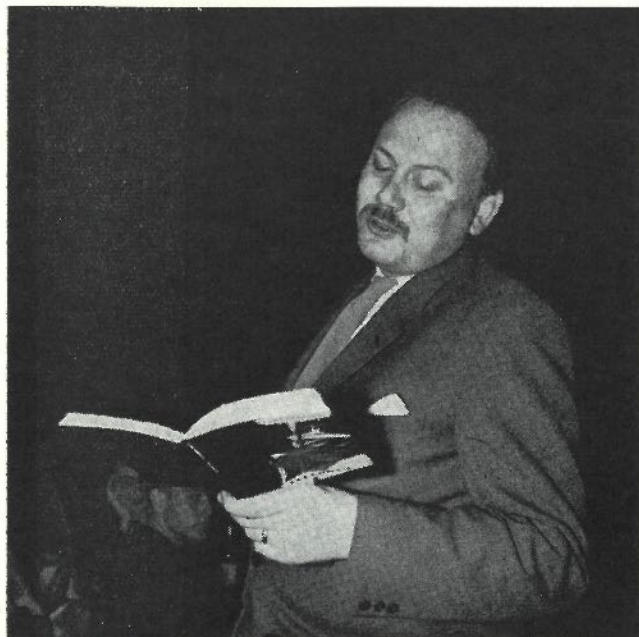
av Nylands nation begåvades med en antik samovar till brädden fylld med koskenkorva. En gåva som väckte mycken och med rätta bejublad uppmärksamhet. Vi hade också glädjen att som deltagare i den manstarka representationen kunna hälsa jur. lic. Arne Öhman som deltagit i det första »sjötåget» år 1909 ren.

Småningom falnade terminens aktivitet ju närmare man kom månaden juni och herr Mårtensson tillskansade sig ett stipendium till Cambridge och satte sig därmed i säkerhet för alla illasinnade revisorer. At Per Giertz uppdrogs dock först prokuratorskapet.

En sydländskt het sommar sätte sinnena i dallring och barrikaderna bestegs och Bastiljen jämnades med marken på sedvanligt sätt.

I augusti började telefontrafiken: oroliga föräldrar förhörde sig om rum för förhoppningsfulla telningar — att de nya husen på kvarteret Triangeln skulle bli välkomna märkte man.

Ett trettiotal landsmän åt kräftor i en svalnande augustikväll med det livligt turnerande teamet Pallin—Ringmar—Sjöblom som under-

Lars Forsell hyllade congenialt Nalle Puh.

hållande kraft. Och sen kom den bebådade recentiorsstormen — det blev inga tvåtusen men väl 1.500 varav en 1/10 var av den rätta ullen. Köerna gjorde behovet av en rationalisering klart — och i skrivande stund hoppas vi på en sådan till höstens kull. Då försvinner den hederliga gamla liggaren där uppgifterna om morfaderns karaktäre har gjort många etiskt lagda nykomlingar förbryllade. Teafternen som skulle ge information om nation, kår och SFS fick lite fläkt av pechliniska intriger (ur Gustaf III-spexet), viggiska lovsånger till livet, ja t. o. m. tabaréinslag — det sista stod Studentteatern för. Detta gav tydligen någon form av inspiration för under skändarnas (musikanf. Hasse Linder, sånganf. Ulf Lindsjö och teaterdir. Hans Corell) djävulska ledning såg ett kvickt och trevligt recentiorsspej dagens ljus och det avnjöts den 3 oktober efter det att Karl Gusav Hildebrand i ett det mest lysande tal på aulan hälsat de nykomna som cives academici.

Men dessförinnan hade 119 mannar från Byggnadsgillet samlats på Stiftelsen Södermanlands-Nerikes nations studentbostäder taklagsöl — Drätselkammaren i Örebro hörde ryktet och fann lämpligt att för-

Persisk mystik och rytm: Ingegerd Nordberg.

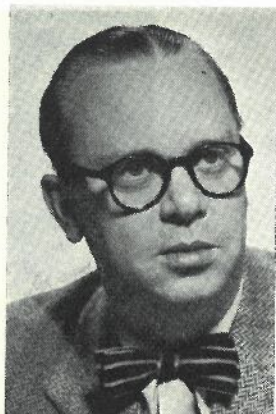
lägga ett av sina sammanträden på nationen den kvällen och klubbverket d. v. s. Tusse Lodin och Karin Nilsson och Timo Kärnekull hade jämt »knog» hela natten — en trött kurator drog hem för att förbereda första höstlandskapet som ägde rum den 28 september.

Inspektör delade då ut det Casselska priset till Carl Gösta Widstrand som tillsammans med Sylvia Boström och Tor Hultman valdes till seniorer och bland revisioner och nämndval noterade man en ny donation 'Landskamreraren Plomans stipendiefond' vars avkastning kommer att användas till ett nytt meritstipendium för sörmlänningar. En altruistisk storrökare — Bertil Lindmark — ville införa rökförbud vid TV-tittning, men förslaget förkastades så småningom sedan man konstaterat att ett sådant förbud 'stred mot nationens anda'.

Och torsdagsträffarna kom till heders igen — en kväll stod författaren Lars Forsell och läste äreminnet över Nalle Puh för 140 landsmän och Kajsa Halwarson hade aktiviserat sin studentteater att låta po-

Bankdir. Ewert Jonsson.

Docent Lars Hellberg.

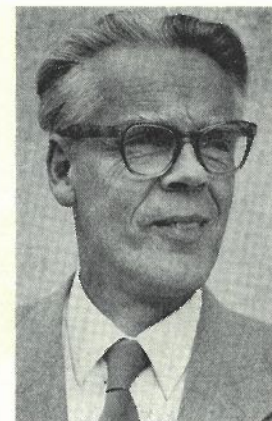
itiska chansoner och scener fylla ut. — En annan kväll lät Carl Nylander och Anders Aman persisk rökelse fylla festsalen och en skön dotter av Eskilstuna, Ingegerd Nordberg, dansade så att illusionen blev verklighet medan en av våra exklusiva ångradiomedarbetare, Michael Nordberg, lät Omars sånger till vinet flöda fram såsom vatten. Mera nordisk förankring hade den recentionsafton Bo Göteborg ordnade i biblioteket och man fick en inblick i vad man skulle ge bort som julböcker, om man hade kulturella ambitioner.

I samarbete med några kulturella föreningar har en del program gjorts och kulturnämnden med Ake Berglund i spetsen har fortsatt den verksamheten även under vårterminen.

Vid gåsmiddagen glädde man sig åt en fullsatt festsal: 130 högtidsklädda landsmän som representerade 60 studenttårgångar. Ålderspresidenten Matts Essén sr höll en uppskattad spirituellt återblick på maskulint och feminint på sekelskiftets södermanland-närkingska nation. Av de särskilt inbjudna hedersledamöterna hade endast Karl Wistrand kunnat komma, men det var desto kärare: hans krönika, för övrigt den första, firade femtioårsjubileum och han och Jonas Samzelius gav de yngre kullarna några trevliga aspekter på framfarna tider. Afroditens fågel och Afodites gelikar besjöngs med radioproducentens finess av Carl Uno Sjöblom medan en välspäckad krönika serverades av bibliotekarien. Luther Widstrands röststrumpade, välsvarvade, ben förgyllde francaisen och andlösare tystnad har aldrig rätt på en nations sexa än vid Adam Taubes gitarrframträdande.

Överläkare David Melchersson.

Landshövding Ossian Sehlstedt.

Dagen efter gäsablotet skådades en fräsch sörmland-närkingsk nuna på alla affischeringstavlur: Jan Mårtensson kandiderade till kärordförandeposten — jämnare än i denna november har sällan ett val utfallit och konsekvensen drog studentkårens direktion när den lite senare placerade Jan på vices stolen. Det var verkligen ett fall framåt som han sade i en utmärkt parodi på valtal vid en valvaka på nationen.

Men man får inte ila förbi och glömma bort den doft av fina världen som kärpresidiet Folke Bohlin—Tord Wetterquist gav genom att bygga om aulan till balbruk med skön sessa i kornblå duchesse och kårens vita och gula band över de vackert rundade axlarne — mest uppskattat inslag var Hornboskapen som s. a. s. fick royaltis. Och när garantilånen var slut efter denna fest insåg man plötsligt att man borde stödja studenter i »the rapid-rising countries». Men formerna för denna hjälp? Ja den diskuterades i många långa veckor i de flesta instanser studentvärlden kan tänka sig — och det är numera rätt många; en extra avgift på terminsräkningen var alla överens om, men skulle den vara obligatorisk, med reservationsrätt, eller helt frivillig? Så kom det till landskapet som den 8 december fattade ett positivt principbeslut men bordlade utdebiteringsfrågan. Diskussionen visade många mänskliga dimensioner från sant patos till studentikos formalism.

Vid det landskapet valde nationen också nya hedersledamöter: docenten Lars Hellberg, bankdirektören Ewert Jonson, överläkaren David Melchersson och landshövdingen Ossian Sehlstedt, medan Per Engqvist, Ake Magnusson, Carl Nylander och Orvar Starbäck hälsades som senio-

Happy end i Lussespexet: Hamlet-Higgins-Hulot har fått Eliza-Ofelias hand.

rer. Till ny andre kurator valdes Bengt Nordberg — en omstörtning av det karolinska enväldet som hälsades med allmän tillfredsställelse. Det nya charmanta klubbmästarparet hette Kajsa Gillberg och Lars Ekman och från protokollet kan man också hämta att Inspektor fick sitt honorarium ett år för sent, men han skänkte det helt älskvärt till förmån för en högtalaranläggning på nationen — det anslöt sig värdigt till övriga nyanskaffningar: en trappmatta, en scen och en flygel som ersatte det uttjänade pianot. Gamle landsmannen Bengt Nydell stod bakom med god rabatt. Åke Frenander hade skött sin förvaltning så väl att han ville sänka terminsavgiften med fem kronor — något som motogs med acklamation. Bakom det låg den motiveringen att man inte schablonmässigt skall låta avgifterna rinna ned i reservkassan: man sänker när inga särskilda behov föreligger och höjer när sådana anmäler sig — landsmännen skall hela tiden kunna se hur pengarna används.

Trappunderhållningens Lucia blir skönare för varje år.

Men medan landsmännen bollade med repliker och landskapssexan kallnade på Gillet smidde sköna men falska landsmaninnor ränker för Lusse under Karin Nilssons ledarskap — för trettionde gången stod nationens damer för en elegant och välturnerad revision med ämbetsmännens och nationsnämndens förvaltning. Lussespexet fyllde också högt ställda etiska krav: ingen blev hängd i tysthet, men åtskilliga silkesnören delades ut bland de många välspända röda trådarna på vilka än Britt Marie Mårtenssons Eliza, än Margareta Lindhagens Ofelia, än Ingrid Arfvidssons Ingo piruetterade fram med stor graciositet. I pauserna avnjöt man en frisk och ohämmad specialnationsnämnds förhandlingar, där man fäste sig vid att åtminstone en gestalt var hämtad ur verkligheten: reservanten Orvar (Starbock).

Och glöggen dracks och dansen gick och sexan kom och med den ett något särpräglad luciatåg med en uppblåst Hasse Renck i spetsen och stjärngossmadrigaler bakom: barnatron pumpades läns i en svidande dagsrevy, som var verkligt högklassig underhållning.

Folket reste hem och återvände först den 15 januari för att flytta in i 192 färdigbyggda rum på kvarteret Triangeln. Men ett trettiotal landsmän firade julgransplundring den 8 och lekar lektes och granen brändes — märkligt nog anlände brandkåren för att släcka under ledning av vice brandchefen — detta celebra faktum noterade UNT och spreds genom riksronden.

Inspektör reste till Amerika för att undvika alla faror som en sen ankomst kan vålla på en herrmiddag — en sådan avåts som sig bör på Karldagen och kort därefter skockades nationens barn på stor fest med alla tillbehör.

Och medan universitetsutredningens för alla jurister, teologer och humanister dystra betänkande diskuterades, gick landsmanninorna i drömmar inför skottårsbalen. Vårens första landskap hölls den 12 februari i närvaro av rector magnificus som proinspektör och han hade nöjet att bevittna hur Karl Henrik Eriksson, Matts Essén jr, Bengt Nässén och Gun Widmark blev seniorer. För första gången kunde man lyssna till en förvaltningsberättelse över andre kurators förvaltning och landskapet beslöt att sätta upp en frivillig femma till internationell studenthjälp på terminsavgiften. Den vanliga landskapskallelsen skulle komma att ersättas av ett litet nationsblad för att man bättre skulle kunna informera de landsmän som ej dagligen besökte nationen. Man åt också landskapssexa på nationen och åtminstone ett fyrtiotal landsmän verkade uppskatta Dagmar Björnbergs operasmörgåsar.

Med smällande Knutstorpiskorkar och tutande Hornboskap under ledning av Thomas Ridaeus öppnades skottårsbalen den 24 februari — kårordföranden Karl Vilhelm Wöhler och gotlandskuratorerna Staffan Klintborg och Hans Waldenström samt värmlandskuratorn Claes Stähle hade valt de stora dragplåstren. 114 aftonklädda personer virvlade runt eller lyssnade på Rune Eks revyframträdande — kvällens resultat kan man väl snart se när ansökningarna till Triangelns rumsgrupper för »med varandra gifta aktiva studerande» kommer in.

Byggenskapen och inflyttningen har i hög grad präglat nationsarbetet under året och diskussionerna om detta har fört med sig att planerna på ombyggnad även i nationskvarteret har aktiverats. Vad som bl. a. står på programmet är att — så snart en lämplig bostad erbjuder sig för vaktmästarparet — vaktmästarbostaden inreds till kuratorsexpedition, tjänstemannarum och förrådsrum. Det gamla kuratorsrummet kunde då lämpligen användas som biblioteks- och sammanträdeslokal. Ett TV-rum, som utgör ett skriande behov, måste tyvärr lösas provisoriskt till dess en än mer genomgripande förändring sker.

På grund av det stora antalet rum och lägenheter som nu kommer att finnas har nationen och stiftelsen Södermanlands-Nerikes nations studentbostäder gått samman om två administrativa poster, dels en intendenttjänst som uppehålls av fanjunkare Sigurd Ringh och dels en sekreteraretjänst som Sylvia Boström sköter. Hon stod också i spetsen för det senaste taklagsölet som firades den andra etappens väg till fulländning. Vid den festen gladdes disponent Sture Nilsson med en donation från Eskilstunas industrimän som innefattar en skulptur att resas på gården vid de nya husen och direktör Albin Rapp stod för 100-tal etsningar som skall dekorera husen invändigt. Nationen vill passa på att framföra sitt varma tack för dessa förnämliga ting liksom för alla bok- och andra gåvor nationen mottagit under året.

Operation schiöslag kallades sceninviingsfesten som uppgavs vara en kostymfest med maritim anstrykning — klubbverket och dess många medhjälpare hade verkligen lyckats i sin strävan efter humoristisk och enhetlig stil, en stil som bläckfiskar, sjöbjörnar och däckspassagerare syntes gouteras. — Mellan slagen har förste kurator även kryssat över till Gotlands, Värmlands, Upplands och Västgöta nationer för att vid de mest sympatiska ärtmiddagar representera in corpore. På vårprogrammet har också stått nationsaftnar, en väffelträff och vi hoppas kunna göra en resa till Åsa folkhögskola innan den så kallade våren bryter lös — må dess utbrott bli till glädje för alla!

Uppsala den 1 april 1960.

Jan Mårtensson

Håkan Berggren

Den första byggnadsetappens fasad mot Krongatan.

Nationens studentbostäder.

I förra årets Majhälsning redogjordes för Nationens studentbostadsprojekt i kvarteret Triangeln. Detta hade då fortskridit så långt, att byggnadsarbetet kommit igång på Etapp I omfattande husen längs Krongatan samt den kortare delen av vinkelhuset vid Ekebyvägen, tillsammans 192 rum.

Byggnadstiden var knappt tilltagen eftersom Etapp I forcerats fram för att medge inflyttning redan den 15 januari 1960. Arbetet gynnades emellertid av osedvanligt gott väder under hela byggnadstiden, varför det uppgjorda tidsschemat kunde hållas av generalentreprenören, Uppsvenska Byggnadsgillet, och husen stod inflyttningsklara på utsatt datum. Figur 1 visar ett fotografi av fasaderna längs Krongatan.

Under byggnadstiden måste också arbetet beträffande rummens inredning genomföras. De statliga bestämmelserna rörande bidrag till möblering av studentrum hade just ändrats och enligt de nya reglerna kan ett 20-årigt lån å maximalt 1.000 kronor per rum erhållas. Det är mycket svårt att få denna summa att räcka till eftersom även kostnaderna för textilier och lampor samt eventuella köksmöbler måste täckas därav. Emellertid lyckades Arbetsutskottet, sedan dess möbleringskommitté genom studiebesök hos berörda firmor granskat inkomna anbud, framlägga ett möbleringsförslag, som stannade inom den angivna

Interiör från en av dupletterna.

ramen. Detta förslag var baserat på ett anbud från Möbel-Ikea i Älmhult. Vid ett särskilt informationsmöte fick Nationens medlemmar uttala sig om förslaget, som utarbetats av Ikeas arkitekt B. Ruda. Det antogs sedan av Stiftelsens Styrelse i praktiskt taget oförändrad form för hela byggnadsprojektet, således även Etapp II. Figur 2 visar ett fotografi av ett studentrum i färdigmöblerat skick och figur 3 en köksinteriör. För färgsättningen inomhus svarar arkitekt S. Moberg, Uppsala.

Även leveransen av möblerna skedde enligt uppgjord tidsplan och under några hektiska dagar mellan 10 och 15 januari 1960 iordningställdes rummet i Etapp I för inflyttning. Samtliga rum hade i förväg blivit uthyrda under höstterminen.

Under tiden forskred också detaljplaneringen av Etapp II, som skulle innehålla återstoden av de 464 rummen och som skulle vara inflyttningsklar 1 september 1960. Därvid visade det sig möjligt att öka rums-

Interiör från ett kök i en av tvårummarna.

antalet till 466. Entreprenadhandlingarna förelåg färdiga i slutet av augusti. Sedan anbudet inkommit sammanträdde Stiftelsens Styrelse den 21 september och beslöt att såsom generalentreprenör antaga Byggnadsfirman Anders Diös AB. Redan nästa dag igångsattes grävningarna och trots att vädret inte var lika gynnsamt för denna etapp ligger arbetena när detta skrives (omedelbart efter taklagsfesten den 23 mars 1960) före det uppgjorda tidsschemat.

Stiftelsens Styrelse och Arbetsutskott har under året haft oförändrad sammansättning. Tingsnotarie Bo Nordenborg som fungerande sekreterare blev genom avflyttning från staden nödsakad att lämna detta uppdrag. Han efterträddes av jur. stud. Jan Mårtenson, som emellertid av tidsbrist tvingades avsäga sig uppdraget sedan han blivit studentkårens vice ordförande. Han efterträddes i sin tur av fil. mag. Sylvia Boström.

Stig Claesson

Minnen och synpunkter.

1.

Landsmännens antal och plats i de nya studentbostadshusen.

Att få fram exakta uppgifter om antalet studenter vid Uppsala universitet vid olika tider är knappast möjligt. Men man kan dock med de tillgängliga siffrorna komma rätt nära verkligheten. Ju större antalet blivit desto vanligare ha dock felet blivit. Det är numera rätt svårt att avgöra vilka som faktiskt deltagit i studiet och sålunda skola räknas som närvarande aktiva studenter. Förste kuratorerna måste nog beräknas ta miste i mycket stor utsträckning. Kanske bör man för de sista årtiondena pruta ner antalet med 10 % för att vara på den säkra sidan. För vissa år och nationer kan det nog vara fråga om ända till 20 %. Sedan några år införes i efterföljande termins studentkatalog en korrigerad förteckning över aktivt studerande men även den är nog ej alltid hundra procentig säker.

Antalet har f. ö. växlat mer än man vanligen föreställer sig. Sedan sista sekelskiftet har det dock varit i ständigt och starkt stigande. Jag presenterar ett antal uppgifter från olika tider om hela studentantalet och inom parentes antalet närvarande i Södermanlands och Nerikes nationer (fr. o. m. 1805 förenade i en) samma år.

1656: 890 (60), 1674: 714 (49), 1747: 608 (38), 1790: 515 (54).

För adertonhundratalet annotera vi: 1860: 916 (86), 1870: 1.449 (165). 1880: 1.495 (160), 1890: 1.749 (155).

På 1900-talet kommer den stora förändringen: 1900: 1.421 (133), 1905: 1.678 (145), 1910: 2.107 (169), 1915: 2.281 (219), 1920: 2.443 (210), 1925: 2.847 (274), 1930: 3.114 (278), 1935: 3.271 (295), 1940: 3.683 (336), 1945: 4.380 (399), 1950: 5.199 (515), 1955: 6.745 (598), 1960: 8.657 (770).

För år 1970 räknar universitetsutredningen med 11.165 studenter i Uppsala. På olika grunder brukar siffran ofta utjämnas till 12.000. Innevarande år har vår nation 8,8 eller i det närmaste 9 % av hela studentantalet. På grundval av universitetsutredningens kalkyl skulle antalet medlemmar i vår nation kunna beräknas år 1970 uppgå till 1.167—1.363. Vi kunna ju räkna med omkr. 1.300.

Vilka möjligheter ha då landsmännen att, om de så vilja, hyra in sig i de moderna studentbostadshusen?

I nationens studentflygel, »Arkadien», finnas 64 enkelrum och 2 dubbletter. När andra etappen av nationens studentbostadsstiftelses nybyggnadsverksamhet i kvarteret Triangeln avslutas i sommar komma där att finnas 466 rumsenheter i fem hus fördelade på följande sätt: 38 dubbletter, 69 2-rumsgrupper, 38 3-rumsgrupper, 1 4-rumsgrupp, 3 5-rumsgrupper, 1 8-rumsgrupp, 11 9-rumsgrupper och 4 lägenheter om 3 rum och kök.

I nationens egna hus kunna således c:a 520 nationsmedlemmar beräknas få bostad. Ytterligare några kunna få bostad i äldre delar av kvarteret Rosendal. Där kunna också studentbostadshus uppföras, om så befinnes lämpligt.

För samtliga studenter vid universitetet och lantbrukshögskolan kunna, sedan bebyggelsen i kvarteret Rackarberget blivit avslutad, 2.150 enkelrum och 208 familjelägenheter beräknas stå till förfogande för medlemmar av de båda studentkårerna. Till för ett par år sedan fördelades dessa rum på vederbörande nationer eller lantbrukshögskolans studentkår efter organisationens antal aktiva medlemmar i de 8 sista årgångarna. Då borttogs emellertid denna s. k. nationskvotering och de godkända sökande fingo bostad helt efter ålder för så vitt de uppfyllde kravet på goda aktiva studier. Byggnaderna tillhöra Uppsala studentkår, Stiftelsen Uppsala studentbostäder, Stiftelsen Studentstaden i Uppsala, Studentbostadsstiftelsen Bortom bullret och Stiftelsen Uppsalahem (Eriksbergstrummen). Hårtill komma också rum i de s. k. studenthemmen och i Ansgarsstiftelsens byggnad enligt uppgift c:a 300 enkelrum, 3 dubbletter och 10 familjelägenheter. Om det vill sig väl torde drygt 250 landsmän kunna få bostäder i de i detta stycke nämnda husen. Familjelägenheterna komma säkert att vara mycket efterfrågade.

Att döma av siffrorna skulle mer än hälften av nationsmedlemmarna kunna få bostad i moderna studentbostadshus. Det är proportionsvis en mycket hög procent. Kalmar nation kanske dock kommer ännu högre och Norrlands nalkas samma proportion.

Uppförandet av husen i kvarteret Triangeln var mycket välkommet. Nationen gratuleras.

Medan jag skriver detta kommer Svenska Turistföreningens tusen sevärdheter i Sverige. I kapitlet om Uppsala är även Studentstaden medtagen med uppgift att den ligger en halvtimmes väg från universitetet. Påstående är felaktigt — innan jag föreslog uppförandet av Studentstaden, provgick jag i mitten av 40-talet sträckan och fann att den i lugn takt gjordes på 10 minuter.

Jonas L:son Samzelius.

V. f. N. 90 ÅR. Vad är V. f. N.? Jo, en sammanslutning av nyköpingsstudenter i Uppsala, bildad den 23 oktober 1870 i en studentdublett Ö. Slottsgatan 17 — huset finns ännu kvar. Stiftarnas antal var 15, och den kan betraktas som en fortsättning på den år 1865 vid läroverket bildade gymnasieföreningen Brage-vännerna. Enligt stadgarna är sällskapets ändamål att: »Bereda en fast föreningspunkt mellan studerande vid Uppsala universitet, som studerat vid Nyköpings läroverk samt att insamla en fond, varifrån ett flertal stipendier kan utgå».

Årsavgifterna har väl förvaltats. Medel till två V. f. N.-stipendier har överlämnats till nationen jämte ett rese- och ett rumsstipendium, de två sistas kapital utgör vardera omkring 20.000 kr. För resestipendiet har docent J. Palmgren energiskt arbetat. Med tacksamhet skall även noteras, att en gammal V. f. N-it, kammarherre J. J. de Geer, 1950 lämnade oss omkring 17.000 kr.

I sällskapets syfte ingick ock att inom nationen samla en mindre kamratkrets, där man både i allvar och skämt kunde avhyvla kamraterna. Detta skedde främst i de gökar, som brukade uppläsas vid samkvämen. De var skrivna för hand, ofta med teckningar och de äldre deponerades i nationens kassavalv. Tyvärr ha de kommit undan vid någon ommöblering. Känner någon av våra äldre medlemmar till, var de hamnat eller har någon dem i avskrift?

Den 23 oktober högtidlighåller sällskapet sin 90-åriga tillvaro. Förslag har väckts, att vi nu skulle samla in medel till ett stipendium för en elev vid läroverket. Vilken inställning har ni äldre medlemmar till detta förslag? Tänk på det tills vi träffas — som jag hoppas — den 23 oktober.

M. Essén.

Utdrag ut en »hyllningssång» till Svante (troligen Svante Kullman, sedan lantmätare) omkring år 1858. Skildrar bl. a. hans gymnasieår och färd till Uppsala för avläggande av mogenhetsexamen.

Alltnog sen till Strengnäs han knallade sig,
att bokliga kunskaper lära,
att gymnasticera, så lätt och så vig,
som riktig karl.

Han läste historia och matematik
för Aminson, Lindman med flera.
Han tog sina toddar, kamraterna lik,
studera i mänsken, med mera,
som seden var.

Och slutligen han som »abiturient»
med flera for upp till Upsala.
De aderton voro, så skön kontingent!
I »humaniora» rätt skrala.

En fin kohort!

På »Wargholmen» dracks ur en glödgd brylå
till afsked från gamla kamrater,
en plägsed från fordom, bland djäknarnes skrå,
som känt: Ena stora krabater.

De lefde än.

Till Qvarnbo de kommo till sist samma dag,
af kärrenskjutsen nötta och stötta.
Till mötes dem var ifrån »Upsis» ett lag
kamrater, som snart fick dem blötta

I bankopunsch.

Examen han tog sen' på hösten, jag tror,
med glans, som jag tager för gifvet.
Det säges att »fäderneglädjen» var stor
och systrarna bundo för brinnande lifvet

En hederskrans.

Kommentar till visan om uppsalafärden:

Före 1864 måste gymnasisterna resa till Uppsala för att där avlägga studentexamen. Visan ger en skämtsam beskrivning på strängnäs-gymnasisten Svante Kullmans uppsalafärd. Han var född 1837, dog 1908 i Södertälje som lantmätare. Visan är skriven till hans 50-årsdag av kollegan och strängnäs-kamraten R. Essén.

Ett 50-årsminne.

Under den vecka i juni 1910 vi gästade Nylands nation vid Hälsingfors universitet ordnades en båtresa till Borgå. Efter samvaro i Borgå skärgård kom vi vid 3-tiden på morgonen på morgonen till Borgå. Fem södermanland-nerikingar och en stockholmare inkvarterades hos en äldre postmästaränka. Södermanland-nerikingarna voro i ordning efter studentår Harald Möller, Bertil Sandström, David Fridborn, Bertil Bager och Helge Johansson. Stockholmarn hette Karl Sahlin. — På vår värdinnas förslag kallade vi henne »mormor». Möller, som innehade det stora

stipendiet för »underofficers högst fänriks son från Södermanland, som studerar icke endast arabiskan utan även de övriga dialekterna» fann i »mormors» hem egyptiska tidningar. »Mormor» hade lagom till vårt besök hemkommit från en resa till Egypten. Solen hade gått upp och vi stod i begrepp att gå till sängs, då »mormor» kom in med en karaff portvin. Vi protesterade: »Snälla 'mormor', inte ska vi dricka vin nu.» »Jag sätter karaffen på bordet» sa »mormor» och försvann. Efter tio minuter var karaffen tom. Vi blev så uppspelta att vi gav oss ut på stan — några av oss i bara nattskjortan — för att hålla serenad för studentskorna. Någon serenad blev det icke. — Solen steg allt högre upp på himlen, mjölkbutikerna öppnade för dagen och dess kunder trafikerade gatorna. Då fann vi det lämpligt att dra oss hem till vårt kvarter — men vi hittade inte dit, ej heller visste vi vad »mormor» hette. En penibel situation. En av oss — klädd endast i nattskjortan — gick fram till en polis och frågade: Var bor »mormor»? »Jo» sa konstapeln »mormor bor» och så kom vi till vårt kvarter.

Vid genomgång av gamla fotografier m. m. har jag funnit ett vykort från »mormor» med den knappa adressen »Fil. mag. m. m. H. H. B. Sandström, Uppsala, Sverige». Kortet kom eftersänt till mitt föräldrahem Prästgården, Lännäs. Honnör för postverket!

Växjö i mars 1960.

Bertil Sandström

Hembygd och kultur.

Med både förundran och beundran hör vi sextiotalets landsmän ibland omtalas, huru en äldre tids sörmland-nerkingar ordnade omfattande och livaktiga bildningskurser i hembygden.

Nu har tiden förändrats och hembygdsnämndens uppgifter med den, den nutida studenten har knappast något att lära ut till hembygdens om hembygden kunniga befolkning. Snarare är det i studentfackför-
eningarnas tid fara för att namnet Södermanlands-Nerikes nation bör-
jar få betoningen på allra sista ledet.

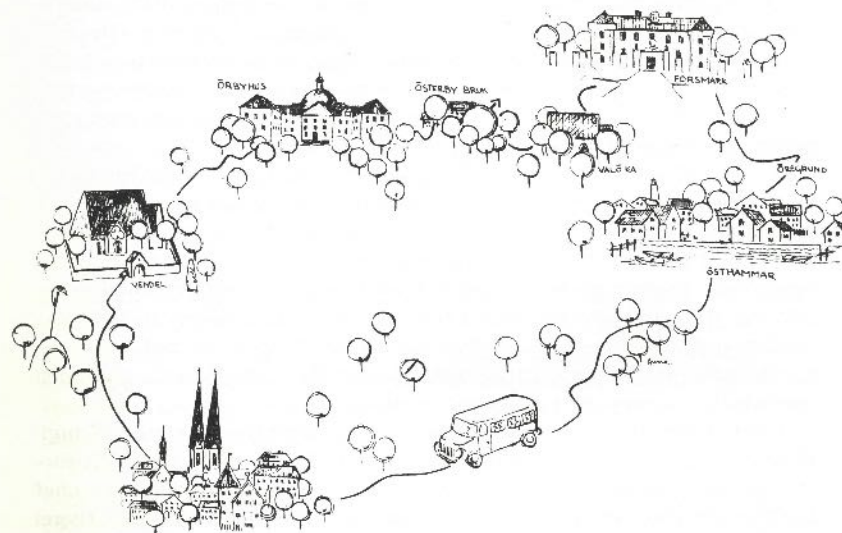
Därför anser jag det väsentligt att hembygdsnämnden omorganise-
rats till hembygds- och kulturnämnden. Därigenom har denna nämnds
intressesfär lyckligt vidgats på ett sådant sätt, att nämndens två
namnled kan balansera och intensifiera varandra; hembygdsbegreppet
har kunnat få en vidare, modernare tolkning, samtidigt som »Kulturen»
ses ur speciellt sörmland-nerkingsk synvinkel.

Då nämnden omorganiserades kom nationens författningsrevisorer
att skära ner styrelsemedlemmarnas antal från tio till fem. Därigenom
skulle nämnden bli mer lättarbetad. Det är möjligt att så blir fallet.
Men nämner jag, att när de tio blev fem, kom Matts Essén senior, Lars
Hellberg och Hans Christiansson att avgå, så finner man att detta an-
tagande här ej är relevant. Jag ber att få tacka dem för deras intresse-
rade och inspirerande arbete.

Nämndens nuvarande arbete går ut på att genom anordnandet av
nationsaftnar och sammankomster av hembygds- och/eller kulturka-
raktär antingen själv eller i samarbete med »nationella» organisationer
exempelvis musiknämnden, bibliotekarien eller »internationella» såsom
Litteraturklubben, Konststudion göra landsmännen hemtama på natio-
nen, även när det inte är fråga om de stora festernas trängseltrivsel.

Sedan ser vi som en mycket väsentlig uppgift att uppehålla de givan-
de kontakterna med vår hembygds folkhögskolor. I våras mottog vi
besök av elever från Åsa och senare denna termin hoppas vi kunna
återgälda denna visit, som genom kolliderande evenemang inte kunde
ske omgående.

Som ersättning anordnades då istället i maj en bussfärd genom ett
värfagert Uppland — ett landskap som paradoxalt nog ofta är en vit
fläck på kartan för studenten, när han lämnar Uppsala.

Om medel på något sätt står att uppbringa, hoppas jag att vi även i
vår kan göra en sådan resa till uppländska kyrkor, slott och bruk, då
fjolårets blev en succé om vilket åtskilliga dacaprop vittnade när av-
slutningsmiddagen i godlynt stämning aväts på Öregrunds trivsamma
stadshotell.

Detta har i stort blivit programmet för nationens ärevördiga hem-
bygdsnämnd, vilken genom en allmän »kulturs» uttryckliga inympande
säkert fått ett nyttigt tillskott, som man hoppfullt nog kan kalla nypro-
vinsialistiskt.

Ake Berglund.

Musikalisk upprustning.

Ett blomstrande musikliv utgör av gammal hävd den avgörande ni-
våskiljande faktor, som höjer vår nations andliga och materiella triv-
sel skyhögt över övriga nationer. Jag skulle vilja se den nu levande
Hornboskapare som vågar påstå motsatsen! — I varje fall sedan anfö-
raren, som tjänstgjort vid FN-trupperna i Ghasa, funnit för gott att
beväpna sig med en vass och ögonfarlig s. k. taktbatong, i syfte att
göra intryck på boskaparna under repetitionerna . . .

Men även bland den bråkdel av nationsmedlemmarna som till även-
tyrs inte räknas som utövande HB:are, tror jag det finns många som

skulle erkänna en viss sanning i ovanstående påstående. Vårt musikrum är livligt frekventerat av musikidkare av alla kategorier. Förutom av HB:s tidsdagliga takt- och tonala övningar, störs de notoriska brädhajarna i yttre biblioteket veckan igenom av alltifrån nybörjarpianisters stapplande skalövningar till dämpad kammarmusik och mer eller mindre ljudlig jazz.

En central ställning i denna livliga musikaliska trafik har innehafts av nationens klaverinstrument. Det är ganska naturligt att särskilt det piano, som införskaffades i samband med senaste flygelköp och som alltid stått till nationsmedlemmarnas oinskränkta förfogande, på sista tiden visat betänkliga tecken på ålderdomssvaghet. Musiknämnden beslöt vid sitt sammanträde den 19 maj 1959 att hemställa till landskapet om »införskaffande av ett nytt och spelbart piano av god kvalitet». Landskapet visade en positiv inställning till förslaget, och nämnden begynte en intensiv jakt efter goda pianon.

Sedan Uppsalas pianobodar inventerats, fortsattes jakten i Kungl. Huvudstaden och därvid ställdes nämnden inför ett utomordentligt förmånligt erbjudande från hr B. Nydell, gammal nationsmedlem och chef för Nydells pianoaktiebolag, Stockholm. Det gällde en splitterny flygel av märket Bösendorfer, minsta modellen och alltså lillasyster till nationens tidigare inköpta flygel.

Landskapet accepterade tacksamt, och den nya flygeln pryder nu sin plats i kommittérummet för att vara nära till hands vid musikaliska divertissementer av större format i stora salen.

Planerna för de båda flyglarnas framtida bruk är i korthet följande: båda instrumenten skall i fortsättningen vara låsta; nyckel till det äldre får av den enskilde nationsmedlemmen personligen utkvitteras hos Andre Kurator. Medan den äldre flygeln alltså begagnas för övning o. dyl. i musikrummet, skall den yngre uteslutande brukas för dans- och (som vi hoppas, livligare än tillförne) konsertmusikalisk verksamhet i stora salen. (Musiknämnden anser det inte på minsta sätt vara bevisat att dansmusik i högre grad än annan musik skulle verka förslitande på ett välskött kvalitetsinstrument.)

Ett problem som musiknämnden söker lösa under innevarande termin, är frågan om förvaring och arkivering av nationens notbibliotek. Nationen äger nämligen en förnämlig samling noter som till största delen förvaras under bedrövliga villkor på Arkadiens vind. Musiknämnden har aktualiserat frågan inför landskapet och fått dess uppdrag att utarbeta kostnadsförslag för ett stort och ändamålsenligt notskåp i musikrummet. Tanken är den, att gemene man skall kunna få tillgång till ett rikhaltigare urval av vårt notbibliotek, samtidigt som de mera värdefulla delarna av samlingen skall kunna arkiveras under gynnsammare omständigheter.

Nästa arbetsuppgift för musiknämnden, sedan detta problem lösts, kommer att gälla realiserandet av planerna på en för nationens förhållanden väl lämpad högtalaranläggning. Meningen är att ge även de musikintresserade nationsmedlemmar som inte trakterar instrument (givetvis även dem som gör det) en chans att vädra sitt intresse genom att ställa en god hi-fi- och stereoanläggning till diskofilt bruk. Grammofonaftnar har tidigare anordnats med gynnsamma resultat, trots att nationens egna resurser är mycket små. En sådan anläggning skulle med all säkerhet ge stora möjligheter att vidareutveckla denna verksamhet. Vidare skulle den ge möjligheter att avlyssna och spela in på magnetofonband (nya, lockande perspektiv för nationens arkivarie), ge tillgång till inte bara radions program 1, utan även program 2 som f. n. är totalt omöjligt att ta in på nationens antika radioapparat, samt slutligen ersätta de undermåliga förstärkare som ständigt hyrs från stadens radioaffärer vid festerna, och som bara kostar pengar och säl-lan fungerar till belåtenhet.

En grundplåt till förverkligandet av dessa planer har redan inströmmat. Nationens inspektor har frikostigt ställt 1.500 kr. tillfogande, ett initiativ som manar till efterföljd.

Dessa planer, under förverkligande eller redan realiserade, utgör, tillika med en Hornboskap som låter mera än någonsin, faktorer som vi hoppas även för framtiden kommer att bevara en plats åt Södermanlands-Nerikes nation såsom trivselnation framför andra.

Hasse Linder

Ur årets spex.

Under läsåret har inte bara ett trevligt luciaspex, signerat Britt Marie Mårtensson och Karin Nilsson, sett dagens ljus utan även ett mera maskulint betonat spex — eller om man så vill en dramatisk parodi — av Björn Fredén.

Ur dessa två är följande utdrag hämtade.

I Stora Svamlet eller Resa till Schweiz har just kung Hamlets vålnad gisslat »the state of Soermland-Naerke», då skön Eliza, som rymt från professor Higgins dyker upp och konfronteras med en piprökande, tystlåten Hamlet och en ädel Horatio.

Vålnaden (tar pipan ur munnen på Hamlet) Va?

Hamlet: Hamlet.

Eliza: Honom vill jag ha
trots Ofelia.

Vålnaden: Ja, ja.

Eliza: O Hamlet du har sprängt itu mitt hjärta
vid själva delningen jag kände smärta.

Vålnaden: Så kasta då den sämre delen bort
Och lev dess renare med andra hälften.
Godnatt! (Vålnaden ut)

Nationsnämnden: Kärleksscen i minuter fyra
vi ska höja eran hyra.

Orvar: Jag ber att få reservera mig.

Eliza: Lilla hjärteplutten, lilla snuffsingen.
Alla mina försök tycks förgäves
Dock ej min kärlekslåga kväves.

(till publiken) Låt oss vara idoga
Jag försöker med yoga.
Nu börjar första lektion
Koncentration! Koncentration!

(Kort yogascen.)

(Horatio in)

(Mel.: Jag heter Annika jag . . .)

sjunger: Jag är Horatio jag tralala
och nästan jämt är jag gla tralala
Jag nyttja Brylcreme i går
Det tände stjärnor i mitt hår
tralala, tralala, tralala.

säger: Låt Amour väcka dig att du må svara
på mina suckars glöd med glöd igen.
Du sover alltför länge underbara
ty den som icke älskar sover än.

Eliza: Sluta med det amourösa svamlet
för mig finns endast den charmösa Hamlet.

Horatio:
(på knä) O du älskeliga, änglaljuva
fly med mig till Sala silvergruva!

(I could have danced all night)

sjunger: Säg tag nu plats madame
åk över makadam
i min charmanta vagn
Jag ska bortköra er
Jag vill förföra er
med hjälp utav champagne.

Ni skall få päls och bil
och snart en liten kil
Strax efter några mil
Kom ska vi gifta oss
och köpa tomtebloss
Kom, kom så slår vi till!

Eliza: Fy en sån invit
där drar ni en nit
å en annan ju ej diggar sådan sprit
Gör ej sån attack
ta ett annat tjack
för jag diggar dig inte ett smack.

Jag vill ha Hamlet
alla tiders sprätt
och det han kan snacka det är ju alltid rätt

Köp kamelia,
ge Ofelia
för hon har det nog inte för fett.

Horatio: Den föresats som lidelsen har fött
tar ända snart när lidelsen har dött.

(Hamlet slår till Horatio, som faller)

Eliza: O, vilken ädel ande föll ej här!

*

I det kusliga stämningdramat »Det skall handla om mord» figurerar en ung och mycket skön kvinna vid namn Sidit, som på grund av sina olyckliga familjeförhållanden tvingas medverka i sin bryske och något »tyske» styvfaders kriminella excesser. När far och dotter en kväll som vanligt sitter och »saxar» godbitar ur diverse svenska badfilmer, känner Sidit plötsligt hur tillvaron blir henne outhärdlig, varpå hon snyftande sjunger följande:

Fylld är denna celluoid
av lätta kvinns på glid.
Man kan väl ej mig förebrå
att jag måste rodna då.

Styvf. — Man kan visst dig förebrå
sluta genast rodna så.

Sidit — Men far, men far säg, låt mig gå
jag börjar syner få.
I sjön, i ån, i minst bäck
jag ser kvinnor bada näck.
Man kan väl ej mig förebrå,
att jag måste rodna då.

Sidit skickas upp på sitt rum, men styvfadern, som är en något grubblande natur, sitter kvar och ruvar. Till synes djupt fundersam, kliar han sig då och då på en näsa, som en obruten rad årgångar av äldste rom förvandlat lustbart stor och röd. På en något egenartad tyska skaldar han så.

Styvf.

— Es kliet so sehr'n meine Nase
und es ist doch keine Frase
Ich hab's selbst gedenkt
dass mir ist geschenkt
eine ganz besondere Nase.

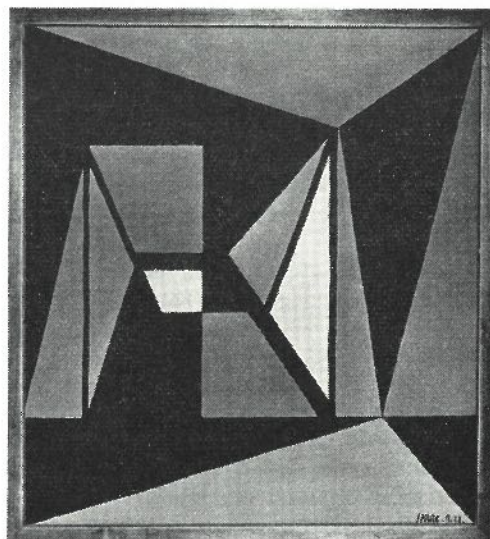
Den klådan är inget gott omen
jag kanske skulle göra slut på den där fantomen
redan i kväll
ja med en smäll
göra ett hål i den fånen.

Es kliet so sehr'n meine Nase
tänk om . . . o ve och fy och fase
det är brorsan Kidfish som,
vi brukar kalla'n Tom,
kommer för att låna rom.

Då skall han vara med förstås och dela kovan,
fastän han inte gjort ett dugg, den lilla rovan.
Det blir en riktig grej,
att då försvara sej,
men en anna är ju inte särskilt ovan.

Es kliet so sehr'n meine Nase
und es ist doch keine . . .

Hans röst tonar sakta bort, mörkret faller och dramat rullar vidare.

Komposition av Lars Spaac.

Diktare i Örebro.

Det påstås ibland, även av folk som annars kan tänka redigt, att Örebro inte är någon kulturstad. Det är ett omdöme av samma slag som att negrer skulle vara trohjärtade eller danskar godmodiga eller sörmlänningar blåögda. Det är riktigt på vissa sätt och oriktigt på andra vis. Kräver man av en kulturstad att dess medborgare skall visa kulturens utövare en synnerligen stor aktning och ge dem en framskjuten plats, då är Örebro inte någon utpräglad kulturstad. Förutsätter man hos en kulturstad ett rikt teaterliv, så får man också lämna Örebro å sido. Tycker man å andra sidan att kultur är någonting inre, så bryr man sig inte om att påpeka att där drives uppmärksammas medicinsk forskning, eller att de kommunala anslagen till kulturlivet växer på ett påfallande sätt, utan man nöjer sig med att säga: här finns det människor som läser böcker, ser konst, hör musik, samlas i mindre grupper eller slutna sällskap omkring sådana ting, och **alltså** är Örebro en kulturstad, även om det är omätbart hur stor plats kulturen, uppfattad på detta sätt, intar i den.

De kan också hävdas att Örebro både är och icke är en diktens stad, alldeles som de flesta andra städer. Lika litet som det kan öka eller minska den lokalpatriotiska tillfredsställelsen att en stad är kulturell

i den mening som nyss avgränsades, lika säkert är det att varje stad av Örebros storlek bör föda eller dra till sig så många diktare och ge dem så mycket stoff som Örebro har gjort. Den som går igenom Erik Hj. Linders innehållsrika antologi *Närke* (utkommen 1954), finner att Örebro, liksom andra delar av *Närke*, har sin givna plats i den svenska diktens rike, och det intrycket blir ännu tydligare om man undersöker vilka diktare utöver de där företrädna som under följande år har skrivit i eller om Örebro. Detta senare skall vara ämnet för den här redogörelsen.

Eftersom de diktare som omtalas, inte sällan har känt sig åsidosatta av »folket i staden» (för att tala med Harald Forss) och uttalat sig klandrande om dessa vardagsmänniskor, kan framställningen inte sägas tala för att örebroarna skulle vara stora främjare av ordets konst. Men eftersom å andra sidan konstens utövare gärna känner sig avskilda från andra samhällsgrupper, var de än lever, finns det inget skäl att ta för hårt på deras uttalanden om någon plats på jorden. Det väsentliga är att de som här skall nämnas, av ett eller annat eller kanske rent av många skäl är värda att lära känna.

De yngsta skalden som har bidrag med i Linders antologi, är Harald Forss och Sten Hagliden. Till kretsen kring den förre under hans Örebro-tid hörde två diktare, som är något äldre till åren, femtio år fyllda. Den ene av dem skyntar på en sida i Per Wästbergs roman *Halva kungariket*. Där heter det:

»Agne angjorde en brygga på Mälarens sydsida, och en fattig och anspråkslös skald, Erik Gösta Flod, steg som enda passagerare ombord, ledande vid handen sin cykel. Felix betraktade honom och funderade över hans mål med denna resa. Han antog emellertid att skalden hade kommit cyklande genom *Närke* och *Södermanland*, ty även de som kände honom nära visste om honom egentligen bara detta: att han var en väldig cyklist.

Så snart han hade satt sig till rätta långt framme på fördäck, började en enögd hund blänga förskräckligt på honom. Han kunde inte bli av med den, så han gick fram till den, hukade sig ner, lockade och skuffade och fick den runt. Nu hade hunden huvudet utåt vattnet och tog in alla öarna i sitt tefatsöga.

Bakom satt den lille mannen och sökte också samla vad han såg i en mäktig blick. En stund senare skulle Felix åter se honom leda sin cykel över landgången till en större brygga vid *Upplandskusten* och räcka styrmannen sin biljett. Liten som han var stod han då en stund och svängde på huvudet, suckande som en avlägsen bikupa och besluten att hädanefter själv forma sitt öde. Så ställde han cykeln på gruset och försvann bakom en vägkrök som förde honom norrut.»

Den som känner skalden Erik Gösta Elf, märker genast att de ovanstående raderna syftar på honom. Inte bara hans namn utan också hans väsen och uppträdande speglas i denna snabbild, infogad i berättelsen av en älskvärd nyck.

Sådan ser alltså Erik Gösta Elf ut. Hans cykelfärder för honom då och då till Örebro där han med jämna mellanrum vistas några månader, och där han på eget förlag ger ut sina böcker. Genom att läsa dem får man veta mer än att han är väldig cyklist. Hans diktsamlingar, som heter Drömlös väntan (1941), Memento (1946) och Skuggland (1951), visar honom som en utpräglad romantiker, en främling i vardagens värld, en mystiker i sin skönhetslängtan som inte tillfredsställs av omgivningens och oftast inte heller av hans egen uttryckskonst. Så här kan det låta, med taktfasta rytmer och klingande rim:

Aldrig var livet så rikt som i denna stunden.
Genom min ångest drog en befriande vind.
Lugn blev min blick och klar som en stjärna.
Mörkret blev varmt och sammetsmjukt vid min kind.

Ljudlöst gled jag bort från det upprörda livet
in i en klarhet som aldrig kan träffas av ord.
Iförd en klädnad som aldrig har burits av någon
kom jag till tystnadens gästabudsbord.

— — —

Samma egenskaper visar han i sina två självbiografiska prosaböcker Fragment ur gårdagen (1953) och Möte med gårdagen (1958) som skildrar hans utveckling i den grå staden Bråköping, d. v. s. Örebro, i en krets självbildade och kunskapstörstande ungdomar, bl. a. skalden Violet, alltså Harald Forss.

Fritz Sahlin syntes endast en kortare tid bland dem som stod Harald Forss nära. Han har också en helt annan inställning, är en frodig berättare som iakttar växters, djurs och människors myllrande mångfaldiga värld och njuter av att måla det ovanliga, det säregna, det som mitt i vardagen har enastående färger och enastående kraft. Efter novellsamlingen Den sommaren älskade han två som gavs ut av Bonniers, återkom han egendomligt nog på eget förlag med romanen Den underlige fiolspelaren (1950) som trots den intetsägande titeln är en mycket bättre bok, skildrande drifternas lek med människan på ett sätt som håller läsaren i andlös spänning. Den stad som här skildras, har drag av Örebro men många inslag som pekar åt helt annat håll. I Goda och onda dagar (1955) som innehåller både en novell och en mängd tid-

ningsuppsatser, är däremot Örebro-skildringen alldeles omisskännlig. Barndomsminnena från Knagglebacke är den aldrig sinande källan till hans berättarkonst, som ter sig mycket ojämn, inte alltid smaksäker men smittande livfull. Så här kan han skildra den måleriska stadsdelen, gränsande till strandängarna på norra sidan av Svartåns nedersta lopp:

»En stad om än aldrig så liten har alltid s. k. utkanter. Denna stad hade också sina utkanter, vilka bestod av hopgyttrade småkåkar, som trängde sig tätt intill varandra kring en krokig f. d. kostig, vilken stundom mynnade ut i slätten och mången gång tog slut alldeles, enär den ledde till en åkerteg, som ännu brukades av någon bonde. Nu var de omgärdade av spirande grönt gräs och skrattande maskrosor; kring stugknutarna fladdrade äppelträdens skära fanor. En hustunga sträckte sig nästan ned till den stora slättsjön. I pölar-na, som dröjt sig kvar på gårderna efter den stora våröversvämning-en, fångade trasiga barfotapojkar gäddsnipor, vilka varit så upptagna av kärlek och romläggning, att de glömt sätta sig i säkerhet, då sjön vek från gårderna och gick tillbaka för att lägga sig till ro i sommarbassängen.

Hustungan, som nästan slickade sjön, kallades för 'Kråkstan'. Kråkstans pojkar gav sig ingen ro, förrän de fiskat gölarna rena från fisk. De fångade gäddorna trädde på vidjor och bars hem i triumf. Starar, lärkor och bofinkar exekverade triumfmarschen. Pojkarna skrattade och dansade kring den som stolt bar gäddknippet. Gäddornas röda gälar, deras gapande käftar med de vassa tänderna, vattendropparnas skimmer på de gulfläckiga, gröna kropparna deltog också i skrattet, fastän detta skratt ur gäddsynpunkt sett blott var ett avskedsskratt till det sköna härliga livet.

Några av gäddbärarna hade så trasiga byxor att ändan lyste som en vit sol genom luckorna i tyget.

Men vad gjorde det, när våren stod som salighet kring allt landet!»

En diktare som örebroarna ofta möter, är Maiken Ekman-Atterlöf, som under årens lopp har bidragit med många dikter till Nerikes Allehandas spalter. Hon har lätt för att skapa och skapar på sitt eget sätt, korta dikter, mjukt rytmiska, sammanhållna av ett par enstaka rim. Det tycks vara hennes vana att skriva ned på vers allt som hon fäster sig vid, i yttervärlden eller i sitt eget känsloliv. Märkligt är att dessa rikt flödande dikter ofta har konstnärligt värde. Särskilt märktes detta när hon här om året gav ut en diktsamling (på pingströrelsens förlag), där en dikt som »Dyrbara tårar» kunde återfinnas:

Tårarna som aldrig orkade slå ut
att dofta i mina ögon,
tårarna som aldrig fann sin väg,

och aldrig gjorde kinden våt,
de leva ständigt inom mig som ofödda barn,
jag vaggar dem om kvällen.
De är ständigt mina, jag förlorar dem aldrig.
De är för dyrbara att mista i saltmättad gråt.

Annalisa Forssberger är inte uppväxt i Örebro, och hon skriver alltjämt helst om sin barndom i Stjärnsund (inte det närkiska utan bruks-samhället i Dalarne). Liksom i ett par novellsamlingar har diktarinna i sina självbiografiska skildringar med ett nätverk av lätta hänsyftningar lyckats fånga doften av den tid som har gått och färgen av den omgivning som var hennes. Men på samma sätt som Örebro i forna dar var en Bergslagens utförselhamn, har det nu blivit en plats där fångslände avsnitt av Bergslagens liv sätts på papperet. På ett par ställen har Annalisa Forssberger också understrukt i vilken stad dessa verk har tillkommit. Novellsamlingen *Eva hör musik* (1953) innehåller ett stycke, där handlingen alldeles tydligt utspelas i den anrika Lindhska bokhandeln. Där möter också under täcknamnet Gamla bokhandlaren en känd örebroare, Karl Asplunds kusin Edvard Andersson. »Han är liten och spenslig, har stor, svart fluga», heter det, och han säger i novellen, alldeles som han så ofta sade till sina vänner: »Då hade man tid att prata med en kund, att sälja en bok med vörnd . . .» I sin senaste bok *Brandgatan* (1959) visar Annalisa Forssberger att hon har bytt arbetsplats i Örebro. I vad hon kallar »En parentes» drömer hon om att hon arbetar med en väggmosaik »i entrén till Örebro nya stadsbibliotek (planerat att stå färdigt 1998)». Självfallet är det helt skämtsamt talat. Men den dag i framtiden, när Örebro stadsbibliotek, om allt går sin gilla gång, måste flytta från Konserthuset vid Svartån och någonstans bre ut sig i sitt eget hus, då bör detta prydas av bland annat en mosaik som påminner om att en diktarinna från Bergslagen skapade märkliga verk i staden vid Hjälmarens.

Vad Annalisa Forssberger vill tolka och mästertligt tolkar i *Brandgatan*, det är det skede som i Sverige kallas det oscariska, den tidsstämning som rymde så mycken dyrkan av yttre hållning och glans men samtidigt så mycken ängslan inför det sinnligt ursprungliga. En ung Örebro-diktare som likaledes har drömt sig tillbaka till Oscars dar (och dem som kom närmast efteråt), är Hans Mörk. Han är infödd örebroare, och den oscariska stad han skildrar är alldeles otvetydigt Örebro. De två senaste av hans hittills utkomna tre böcker, novellsamlingarna *Porträtt i träram* (1958) och *Svansången* (1959), ingår i en följd av böcker »om trästan» som väl inte är avslutad ännu, och den trästan är det gamla Söder i Örebro. Som känt har det under de senaste åren

jämnats med marken för att ge plats åt höghus, affärsbyggnader och en ny teater. En del av de vackra träbyggnaderna skall återuppstå på Lars Bohms udde (vid sidan av Kungsstugan och Kajsa Wargs hus), de har fått en utförlig, saklig och medryckande skildring av landsantikvarien Bertil Waldén (Kulturresevatet på Lars Bohms udde, 1958), och de skymtar också i Hjalmar Bergmans berättelser om den okända och dock så välkända staden Wadköping. Hos Hans Mörk är de kärnan i en diktad och verklig värld, fylld av särpräglade människor och uppskakande händelser, som utgör en spegling av stadens historia i dessa år, inte vetenskapligt felfri men tecknad med inre sanning. Änkan i *En gammal historia*, som livet har handskats så omilt med, är mor till en av deltagarna i kanalarbetarnas upplopp 1886. Novellen *Punschcharmörerna* återkallar i minnet den tid då en liten ångbåt förde gäster uppför Svartån till utvårdshuset Strömsborg. »Svansången» vet att tälja om märkliga sedvänjor bland Trästans talrika hantverkare. Och »Resan till Hoby sjöar» spelar mot bakgrunden av den näringslivets omvandling som sätter tillvaron i gungning för trästans småföretagare. I Hans Mörks debutbok, *Paradisgatan* (1955), skildrar däremot de flesta novellerna människor som rör sig i det nutida Örebro. Men där är det väsentliga deras själsinnehåll, återgivet i många, stundom alltför många, ofta utsökta, någon gång långsökta ord.

Nils-Peter Eckerbom, sörmland-närking på 40-talet, är några år äldre än Hans Mörk men debuterade först i följd med sin novellsamling *Möten i fikonlunden*. Medan Mörk helst håller sig till sin hemstad, rör sig Eckerbom mellan de mest skiftande omgivningar, svenska skogs-trakter och sydländska turistorter, stockholmska diplomatvåningar och grekisk landsbygd i trakten av Efesos. Vad som han överallt, eller i varje fall nästan överallt, söker fånga, är driften, stundom som ohöjd lystnad, vanligen som lätta, halvt osynliga skiftningar. Någon gång kan läsaren få en känsla av att denna skildringskonst framför allt tillfredsställer den nyfiknes kunskapsörst. Men så kommer då genast i nästa avsnitt en djupare iakttagelse, en sinnrik tolkning av ett inre skeende. Också mellan de olika novellerna går det trådar av samband, och de skilda styckena ter sig som skärvor av en genomförd människosyn. »Vi har båda upptäckt den höga glädjen i att vara människa», låter Nils-Peter Eckerbom aposteln Paulus säga till hednaguden Dionysos, och denne vill även undanröja den motsättning mellan »heligheten i de fem sinnen» och »heligheten i hjärtats fem sinnen: förtegenheten, blygheten, ödmjukheten, saktmodet och förlåtelsen» som enligt hans stora motspelare är grundläggande: »Såvitt jag förstår, beror detta på brister i det mänskliga tänkandet. Det fungerar ej om det inte får ställa upp motsatspar, det ena efter det andra i en lång kedja som sträcker sig

genom tänkandets historia och som tanken släpar bakom sig. Därför tror jag mera på liv än på lära». I och för sig ter sig denna lätt primitivistiskt färgade åskådning föga märklig. Det väsentliga är att Nils-Peter Eckerbom i sin bok visar sig som en driven iakttagare med säkert handlag vid iakttagelsernas nedtecknande. Detta smakprov torde vara tillräckligt:

»De blonda tvillingarna var också där, i beigefärgade jumpers och spåda, fjuniga lemmar, med dyrbara ringar, flervarviga gröna halsband och breda, blanka handklovar. De lät cigaretttröken sakta ringla ur näsorna, som på sovande drakar. De hade lyckats få det röda på överläppen att gå ut i kolibrinäbbar. Deras ögon var juveler, klara och hårda. Men de trivdes inte med hjärntrusten och gick ganska snart, snodde kappsärpena om de smala midjorna, hårt som om det gällde en späkning.»

Bland diktarna i 50-talets romantiska Metamorfos-kretsar fanns också en örebroare, nämligen Björn Nordenborg. Efter att ha debuterat med en hektograferad bok, som seden fordade, återkom han 1955 på Bonniers med *Dikter om natten* där han på ett slags fri blankvers, tung och nästan torr men omutlig, återger en rad flytande stämningar. Så här låter hans dikt när den är som bäst:

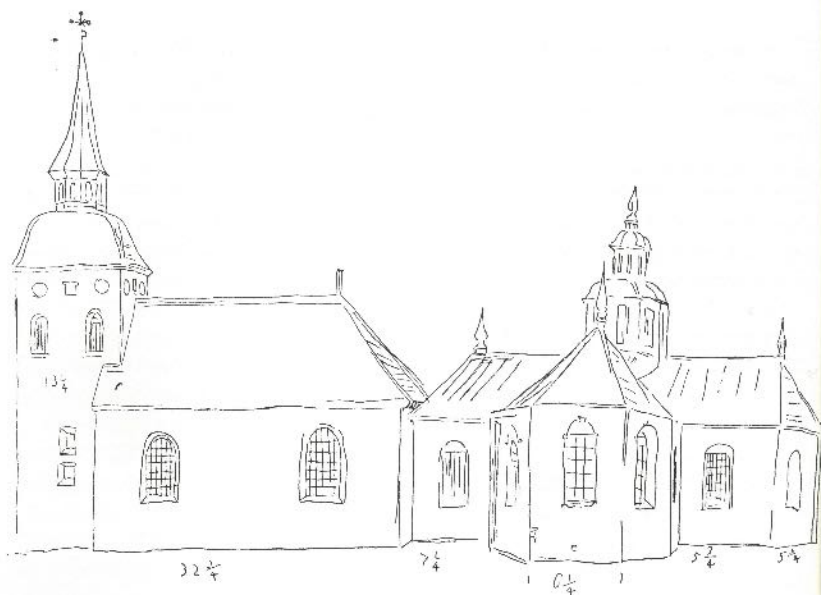
Och vi gick bort och ännu längre bort
och längst bort stod vi inför havet och
just då, så oförklarligt, kom en dröm,
hur kan man skilja på en dröm och vaka?
seglande förbi oss, styrde mot en gryning
med segel skiftande i rött och hvart
och glänste för en stund på vågorna.

En lyriker från Örebro återfinns också i BLM:s debutantnummer i mars 1960. Det är Lennart Edgren, född 1935 och bland annat verksam som litteraturkritiker i *Örebro-Kuriren*. De rader som finns återgivna i tidskiften, ger knappast någon föreställning om vad han syftar till, men de visar att han inom sig har hört något av lyrikens stora klang. Så här börjar den avtryckta dikten, kallad *Vid havet*:

Vittrande och av bränder svärtad stupar
träppan här mot sångens ursprung, bekant
för dem som övervinner skräckens frestelse
och villigt låter sig försänkas i en sömn
som tillhör gudar, fjättrade till jord och sten.
Från dess högsta avsats lyssnar han, ännu
tveksamt dröjande vid sina sinnens prakt,
till morgonens avlägsna klockor, smärtans
vaktande vingslag och sjömännens böner.

Kanske ligger det något sinnebildligt i att det är diktare i Örebro som skriver så om havet. Längre in i vårt land kan man knappast komma än till denna stad, och när dess invånare talar om havet, känner de en längtan efter det som är främmande, det som ligger fjärran. På samma sätt drogs den unge Hjalmar Bergman i sin diktning till Sydeuropa och Österlandet. Harald Forss och Erik Gösta Elf har höjt sig över industristadens prosa till världar av dröm och ljus. Nils-Peter Eckerbom har tecknat bilder från många skilda håll. Men liksom Hjalmar Bergman och Gösta Attorps och (den alltför litet uppmärksammade) Arne Lindström har återvänt till ämnet Örebro, så har Hans Mörk som diktare hittills i stort sett stannat i sin hemstad. Den mellansvenska landsortsstaden ger upphov till diktning, både genom att egga till motsägelse och genom att bjuda stoff. Det är så det plägar vara.

Carl Olof Bergström.

Antikvarien Johan Peningskjöld har på 1680-talet ritat av huvudparten av de sörmländska kyrkorna inom länet. Här syns Ludgo på 1670-talet helt ombyggda kyrka.

Sörmländska kyrkor.

År 1942 beskrev Svenska turistföreningen 1100-talets Sverige i sin årsbok, och på en kartbild inventerades allt, vad man visste om svenska 1100-talskyrkor. I Sörmland prickades in 14 kyrkor, som helt eller delvis blivit bevarade. Det var ett uselt resultat i S:t Eskils och S:t Botvids gamla bygd. I dag känner man 85 sådana kyrkor. Det hände nämligen samma år, som Turistföreningens årsskrift låg färdig, att Södermanlands hembygdsförbund började ge ut sin serie Sörmländska kyrkor.

Serien påbörjades genom den omständigheten att Bällinge kyrka blivit färdigrestaurerad, och i kyrkans valv hade konservatorn framtrölat en rikare samling renässansmålningar än i någon annan sörmländsk kyrka. På något sätt måste denna prakt presenteras för sörmlänningarna, och så blev första häftet av serien Sörmländska kyrkor till. Det var Södermanlands hembygdsförbund som blev förläggare, och denna artikels författare gjorde sig till redaktör, och svenska kulturhistori-

Botvids kyrka, Oxelösund.

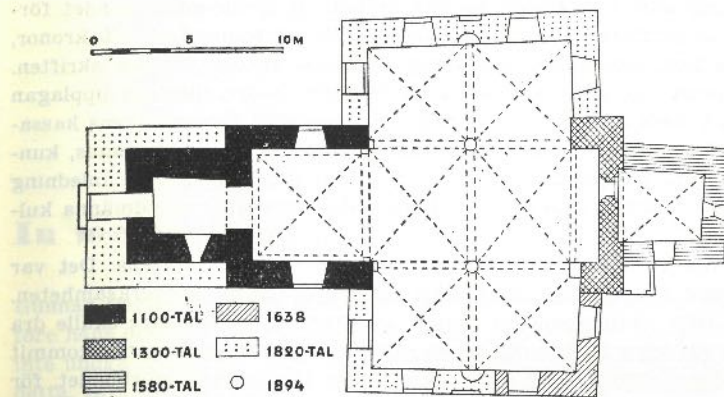
ker ställde sig villigt till förfogande för att skriva de 16-sidiga kyrkhäftena, som serien skulle omfatta.

Ursprungligen var det meningen, att texten skulle göras på enklast möjliga sätt. En kunnig konsthistoriker skulle kunna skriva många intressanta förklaringar till vad han såg i kyrkan utan att gå till källskrifterna. På så sätt skulle häftena kunna bli till på kort tid, och bli till tjänst för turister och sockenbor, men ge forskningen relativt litet. De djuplodande forskningsresultaten skulle sedan bjudas av jättearbetet Sveriges kyrkor, som dock dittills undvikit Södermanland så fullständigt att inte en enda kyrka fanns beskriven däri, och för övrigt ännu i den dag som i dag är låtit Södermanland förbli en vit fläck på sin karta.

Det visade sig emellertid, att ingen författare till hembygdsförbundets små häften lät sig nöja med en ytlighet, som redaktören skisserat, utan sockenstämmoprotokoll och kyrkoräkenskaper pressades på de upplysningar, som de hade att ge. Det blev således fråga om vetenskap och landvinningar för kännedomen om svenska kyrkor. Först och främst sökte författarna analysera hur kyrkorna blivit uppförda och sedan ombyggda genom tiderna. Och när slutligen efter 8 år samtliga 124 kyrkhäften låg färdiga, visste man ofantligt mycket mer om hembygdens kyrkor än förut. Det visade sig således, att rester av 1100-talets romanska kyrkor kunde hittas i praktiskt taget varje sörmländsk medeltidskyrka, ibland fullständiga med torn, långhus och kor som i Tumbo eller Kattnäs, ibland bara som ett stycke vägg i en vidgad och helt förändrad kyrksal från senmedeltid, men ett litet fönster, eller en smal och rundbågig portöppning skvallrade om murens äldriga ursprung.

Det visade sig också, att sockenkyrkornas byggnadshistoria alltifrån den romanska tiden fram till 1600-talets adliga gravkorsbyggen var förvänanvärt enhetlig, men den saken klarnade naturligtvis först så småningom allt medan de olika författarna levererade sina kyrkhäften. Mycket blev därför oförklarad i de tidigare häftena, på grund av att förklaringen formades först sedan de många kyrkhäften låg färdiga. Häftena blev med andra ord inaktuella efter ett antal år, och än värre inverkade den våldsamma restaureringsiver, som bröt in över landskapet, då byggnadsrestriktionerna började lättas efter kriget. Runtuna t. ex. beskrevs 1948 som ett nedbrökt, synnerligen oskönt tempel, men sju år senare var det förvandlat till en av de vackraste helgedomarna med bl. a. intressanta medeltidsmålningar över triumfbågen.

Nu visade sig den stora fördelen med de billiga 16-sidiga häftena. Kyrkoråden anslog gärna ännu en liten slant för att få kyrkans skildring aktuell. Då kunde de nya foton tagas, och då kunde de många häftenas samlade erfarenheter tillgodogöras i skildringen. Nu utkristalliserade sig t. ex. en lång rad av lokala byggmästare t. ex. tornresarefamiljen från Himlinge by i Floda socken eller mästern Anders Larsson från Jäders bruk vid Arboga, vilken reste spirorna bl. a. på Eskilstuna-Fors och Turinge kyrkor. Predikstolssnickare fick man i blickpunkten genom kyrkoräkenskapernas vittnesbörd t. ex. Anders Larsson från Stavhälla i Björkvik, som gjorde predikstolar i Runtuna, Vagnhärad och i hemsocknen Björkvik. På den kyrkans väggar fanns även ett epitafium över honom, som han säkerligen snidat själv med sina huggjärn och mejslar, och i epitafiet var infogade målade porträtt av honom själv, hans hustru och fyra barn, bl. a. Gustaf, som blev en av tidens bästa guldsmeder och tog namnet Stavhell efter sin hemgård. Tyvärr brann kyrkan valborgsmässoaftonen 1869, och då gick bland mycket

Plan över Vårdinge kyrka som visar de olika etapper i vilka kyrkobygget tillgätt.

Till varje kyrkoledning hör en plan, som åtskådligt visar hur kyrkan byggts till genom århundradena. Äldsta murarna är svarta, yngsta är ljusast.

annat till spillo både mästern Anders epitafium och den magnifika predikstol, som han gjort för kyrkan, men som vi lyckligtvis känner genom ett foto, kanske det äldsta, som tagits inuti en sörmländsk kyrka.

Som jag redan skrivit upptog den första serien häften 124 kyrkoberivningar. De bands till nio volymer, en serie, som nu börjar bli unik och slutsåld från förlaget. De nyskrivna häftena har sedan kommit upp till 61 stycken varibland S:t Botvids kyrka i Oxelösund. Flera av beskrivningarna har för övrigt kommit ut i flera upplagor. T. ex. Strängnäs domkyrka i fyra upplagor om sammanlagt 40.000 ex., Jäders tre om sammanlagt 10.000 ex. Sammanlagt har nu tryckts 470.000 exemplar sådana kyrkoberivningar, och då det ojämförligt stora flertalet av upplagorna blivit slutsålda, så måste det betyda ett avsevärt ökat vetande bland allmänheten om de sörmländska kyrkorna. För övrigt ökas antalet häften snabbt. År 1959 kom 17 nyskrivna häften med en sammanlagd upplaga av 56.000, och när detta skrivs väntar åtta beställningar av nya kyrkoberivningar på att effektueras t. ex. över den just färdigrestaurerade Turinge kyrka, vars magnifika gravkor över Erik Dahlberg icke gjordes någon rättvisa i den föregående upplagan, som bara kunde redovisa en sotig och ful stuckatur i det minnesrika koret.

Kanske kunde det vara av intresse att veta, vilka väldiga summor dessa många beskrivningar kostat hembygdens kyrkor. Praktiskt taget

ingenting alls. Den första seriens häften lät hembygdsförbundet författa, fotografera, trycka och klichéera för en kostnad av 375 kronor, och då fick församlingarna minst 1.000 ex. av den färdiga skriften. Visserligen skulle häftena säljas allenast för 30 öre, men när upplagan var såld, hade större delen av utgiften återgått i församlingens kassakista. Kyrkobeskrivningar med stora upplagor t. ex. domkyrkans, kunde ge stora pengar åt kyrkokassorna. Det kan också vara anledning påpeka att hittills inte ett enda häfte subventionerats av allmänna kulturfonder.

Man har undrat över, att priset satts så lågt för häftena. Det var emellertid för hembygdsförbundet en grundprincip för verksamheten. Varje häfte skulle säljas så billigt, att ingen kyrkobesökare skulle dra sig för att köpa häftet, och på så sätt har de stora upplagorna kommit till. Någon större utgift blev det ej heller för hembygdsförbundet, för de bundna volymerna köptes begärligt av folk, som samlade kulturhistoria eller sörmlandiana i sina bokhyllor.

Serien Sörmländska kyrkor har emellertid inte haft betydelse endast för Södermanland utan även för andra svenska landskap. Den har blivit kopierad bland annat i Uppland, Gästrikland, Jämtland och Västergötland, och särskilt i Uppland har arbetet fortskridit raskt. På femton år har där utgivits vid pass 95 häften, men eftersom antalet kyrkor där är dubbelt så stort som i Södermanland, är det långt kvar till den fullständighet, som är så angeläget att uppnå.

Inför denna aktivitet beträffande skildringen av Sveriges kyrkor kan det vara anledning erinra sig, att det var Södermanland, som lyckades visa framkomligheten av denna genväg till kunskap om vårt lands kyrkor.

Ivar Schnell

In memoriam.

Gunnar Castrén har jag råkat en enda gång, det var några månader före hans död. Hur blygsam han var visste jag förut — det kunde man inte undgå att veta — men nu fick jag också ett personligt belägg på detta. Inte en enda gång snuddade han vid något som han själv utträtat. Man kunde fråga och då svarade han artigt och vänligt, med sin egendomligt försynta röst. En av hans biografier handlar om den finske författaren Juhani Aho, och dessutom har han skrivit en så fin inledning till Bertel Gripenbergs översättning av Ahos »Fiskelycka». Jag frågade om han själv var fiskare — det borde man ju egentligen vara för att ha denna kongenialitet med Aho, hans fors och hans laxöringar. Nej, Gunnar Castrén var inte fiskare, och jag hade inte väntat det heller. Han begrep ändå. Helst talade han tydligen om sina gamla vänner i Sverige, om Martin Lamm och andra, och jag berättade vad jag kunde komma på om Lamms litteraturhistoriska seminarium och annat mot slutet av tjugutalet.

Det starkaste intrycket hade man av själva stilen i hans personlighet. Han var finländsk patricier av gammal lärdomssläkt. Gunnar Castrén ser ut som en lantmarskalk, sade Henry Olsson en gång, och det gjorde han verkligen. Men denne lantmarskalk, denna person av en kvalitet som föll i ögonen på långt håll, var inte bara blygsam utan också blyg. Ändå drog han sig aldrig för att framträda, när han fann det vara sin skyldighet. Hans naturliga plats i livet var det tysta arbetsrummet med de många böckerna. Men från detta arbetsrum tvekade han aldrig att stiga ut under ofärdsår, brytningstid och språkstrid. Han var ingen modern journalist men utförde en betydande journalistisk gärning. Sitt tidiga samhällsintresse kom han aldrig ifrån.

Vid tjugutre års ålder disputerade han på avhandlingen »Frans Michael Franzén i Finland». Sedan följde »Stormaktstidens diktning» och »Norden i den franska litteraturen». Det är böcker uteslutande för fackmän, i den schickska skolans stil, gedigna, kanske inte så roliga. Mången läser hellre hans biografier. Han skrev om Gustaf Philip Creutz men också om samtida som Aho, Runar Schildt och Werner Söderhjelm. Det är också i de enskilda diktarbiografierna med deras framställning av

personlighet och verk som hans del — tiden 1870 till 1914 — i Schücks stora svenska litteraturhistoria har sin styrka. Hans fina känsla för dikt var inte inskränkt till den mer eller mindre klassiska. Han var en av de allra första som insåg Pär Lagerkvists betydelse.

Han hade ingenting av Yrjö Hirns ironi. Han var heller inte medryckande eller entusiasmerande. Men man kände hans sannfärdighet: den fanns där, liksom begripandet, varsamheten och tillbakadragenheten. Han var en stor humanist.

Gösta Attörps

Daniel Bergsten, Vibypojke, född 12/10 1877, tog studentexamen i Örebro 1898, men kom till Uppsala hösten 1899, där han tog jur. kand. examen 1903. Han hann ändå att delta i kamratlivet, var en termin klubbmästare. Hans avsikt var att få arbete vid detektiva polisen, varför han efter examen tjänstgjorde som detektivkonstapel i Stockholm. Senare övergick han till advokaturket och skötte också sin fädernegård Laggaretorp i Viby. Var vid sin död den 11 mars 1960 82 år gammal.

Prosten **Tor Björkblom** var stilla och försynt; ödmjuk och anspråkslös gick han i sin dagliga gärning. Arbetsbördan var stor. Utom den kyrkliga förvaltningen i Tystberga bar han ansvaret för skolorna och samtliga förvaltningen i Tystberg bar han ansvaret för skolorna och samt något ganska märkligt — och allt detta vid sidan om den rent prästerliga tjänsten — eller rättare: som en del av denna tjänst. Ty just som präst fullgjorde Björkblom sina kommunala åligganden, vittnande om den Herre, som kräver trohet i det minsta. Björkblom var väl förfaren i kyrkliga och kommunala författningar. Hans kunnighet på detta område var enorm.

Kravet på klarhet och tankereda var hos Björkblom ett djupt rotat behov. Studier ingick som nödvändig del i veckans arbete — även om bara kvällarna kunde ägnas däråt. Böckerna, han läste, hörde ingalunda till de lättsmälta. Jag fann på hans nattduksbord Augustini Confessiones och Titi Livii Ab urbe condita — för att nämna några. Latinet släppte han aldrig — präst som han var av gamla stammen.

Bort gå de — en och en. Vita nostra morte finitur. Det känns vemodigt — vännen Björkblom för alltid borta. Frid över hans minne!

Bertil Janson

Ö. Vingåkerssonen **Nils Brolin** låg endast ett par år i Uppsala, där han avlade med. kand. examen 1918. Han fortsatte studierna i Stockholm där han 1922 blev med. lic. Redan 1925 kom han till Flen som järnvägsläkare och blev provinsialläkare där 1947.

Under sin korta uppsalattid hann han ej leva sig så mycket in i nationslivet, men att han väl kände sambandet med nationen märktes, då nationens hembygdskurser år 1937 var förlagda till Flen. Med oförställd glädje tog han emot oss, han nedlade mycket arbete på att ordna det bra för oss, och i hans hem hade vi många trevliga stunder. Alla, som var med där, minnas honom som den glade och trogna landsmannen.

Som läkare och kommunalman gjorde han betydelsefulla insatser. Bl. a. tillhörde han länets landsting. Han gick bort alldeles för tidigt, var vid sin död blott 64 år gammal.

M. Essén

Karl Walfrid Jansson, som föddes den 31/1 1881 i Viby, avlade 1910 studentexamen vid Fjellstedska skolan. Snart blev han intresserad av nationens hembygdskurser och deltog mycket aktivt i dem under de flesta av sina uppsalaår. Hans insatser voro mycket värdefulla. Under sina senare studieår anlätades han mycket som predikobiträde. 1920 lämnade han staden och hade under några år prästerlig tjänstgöring, men blev sedan privatlärare, bosatt i Västerleds församling, där han dog den 6/11 1959.

M. Essén

Carl Larsson var en trofast son av den närkiska silurslätten, som han gärna lovsjäng i sina kuratorstal. Student i Örebro 1909 blev han snabbt färdig med sin fil. mag. och tjänstgjorde några år som lärare innan han återvände till Uppsala och avlade licentiatexamen i nordiska språk, ett ämne som han livet igenom älskade och trodde på. Så blev det tolv år som rektor i Motala, där han lyckades genomföra det då svåra konststycket att skaffa staden gymnasium. Trots rektorsslitet disputerade han 1931 på en avhandling om fornsvensk ordföljd, som ett par år senare ledde till docentur vid Stockholms högskola, samtidigt som han tillträdde ett lektorat vid Kungsholmens läroverk, där han stannade till pensionsåldern. Bland hans förtroendeuppdrag bör väl erinras om ordförandeskapet i Modersmålslärares förening i Stockholm och tjänstgöringen som en ovanligt kompetent och klok censor.

Carl Larsson var en outtröttlig arbetare. Natur och nödtvång band honom vid skrivbord och kateder, och det trivdes han nog med. En enda gång hörde nedtecknaren av dessa minnesord något som liknade en suck och som kanske bör citeras, unga landsmän till varning. Det var en junikväll i början på 30-talet, efter en stilla middag på tu man hand, på Hasselbacken. Vi hade inte råkats på ett årtionde, och det var åtskilliga minnen att inventera. Då sade Carl: »Det är bara en sak jag ångrar, och det är att jag inte roade mig mer i min ungdom».

Sat sapienti. Men säkert är, att sina vänner roade och värmde denna ljuslynta och goda människa. Det kan gamla kumpaner från nationen intyga, och kanske med den största tyngden medlemmarna i matlaget på Ambrosia III i slutet på 10-talet. Någon tungus var han, trots den tunga gestalten, sannerligen inte. Det trygga yttre lugnet var en aning bedrägligt: en fast vilja och starka känslor ingick också i arvet från silurslätten.

Mycket borde sägas om denne utmärkte forskare och lärare, som en vänlig norna utrustat med en så ovanlig både teoretisk och praktisk begåvning och som så väl förvaltade sina pund. Han föreläste på Högskolan med samma varma själ som han band böcker (förstklassigt) och inhandlade delikatesser (förstklassiga).

När Carl Larsson nu 70-årig gått ur tiden må en liten episod bringas i hågkomst. Den 8 januari 1941 hade han och hans maka samlat en skara gäster i sitt vackra hem. Det var krig, det hade varit en mörk jul, i alla bemärkelser, och ljusen var ransonerade. Men hemma hos Carl Larssons strålade hela huset av de sista sparade ljusen, och när gästerna förundrade skådade detta överdåd, då sade värden bara: »Jag vet att det ser dåraktigt ut, men i kväll skall det brinna och lysa. Morgondagen bekymrar vi oss inte om».

Sådan var Carl Larsson.

Mats Redin

Ivar Moring var född i Karlskrona 1886. Familjen flyttade senare till Oxelösund, och 1907 blev Ivar nyköpingsstudent. Efter avslutade studier i Uppsala prövade han under några år sina krafter vid flera olika läroverk. 1922 blev han adjunkt i Kristinehamn. Där fick han många förtroendeuppdrag, var bl. a. under 20 år föreläsningsföreningens ordförande och belönades med patriotiska sällskapets guldmedalj. Som pensionerad flyttade han till Uppsala, där han hade sin dotter, gift med professor Stig Claesson. Han dog den 26 augusti 1959.

Till följd av en mycket tragisk olyckshändelse på båten mellan Vasa och Sverige avled i juni 1959 den då blott 32-årige bankjuristen **Johan Palmberg**. Han var örebroare och tog studenten 1945 på Karolinska läroverket och kom därefter omedelbart till Uppsala. Efter ett avbrott för militärtjänstgöring fullbordade han sina juridiska studier på hösten 1951. Det var en i nationalslivet och Juvenalorden allmänt uppskattad och glad broder som därefter tingsmeriterade sig i Alvesta för att senare komma till Stockholm och definitivt finna sin verksamhet i bankjuridiken. Saknaden efter honom är stor.

Från Valsta i Sköldinge stamma många — i nationen välkända — med namnet **Ringmar**. En av dem var **Carl**, född den 21 nov. 1893, yngst i en syskonskara på tio, fem flickor och fem pojkar.

Redan som skolpojke i Nyköping var han en god sångare samt spelade både fiol och piano. Han ådrog sig emellertid sin musikinlärares ogillande genom att ta ut läxorna på pianot efter noterna men sedan spela dem efter gehör.

I Uppsala blev han teol. kand. 1919 men prästvigdes först 1924. Under några år tjänstgjorde han som präst under sommarferierna. Han var dock främst intresserad av arbetet vid folkhögskolan, som han var väl bekant med sedan ungdomsåren, då Asa var närmaste granne till hemmet. 1919 fick han sitt första förordnande vid Birka folkhögskola i Jämtland, och där stannade han i nära 40 år, under större delen av denna tid som rektor. Som pensionerad flyttade han åter till hembygden och bosatte sig i Strängnäs, där han dog 23 juni 1959.

M. Essén

Den 22 juli 1959 avled professor **Carl Santesson**. Han föddes 1886 i Torsåker i Södermanland i ett förmöget godsägarhem, och han fick i sin uppväxttid avgörande intryck av det sörmåländska kulturlandskapet, från 1898 på egendomen Forsby väster om Öljarén. Hans akademiska karriär ägde rum i Uppsala, där han som Henrik Schücks lärjunge 1920 blev docent på en avhandling om Atterboms ungdomsdiktning. Sedan var han i flera år amanuens vid Svenska Akademiens arkiv och Nobelbibliotek, men ekonomiskt oberoende som han var, drog han sig så småningom tillbaka för att som privatlärare kunna koncentrera sig på de forskningar, som fängade hans intresse. 1957 tilldelades honom sent omsider professors titel, som ett självklart erkännande av hans rang som vetenskapsman.

Hans forskningsområde var strängt begränsat. Den svenska romantiken var huvudämnet för hans studium. I sin ungdom sysslade han med **Tegnér**s reflexionsdiktning, senare utgav han en utomordentligt elegant monografi över publicisten och kritikern J. E. Rydqvist. Han har också ederat brevväxlingar mellan Järta, Atterbom, Beskow och Tegnér ur Svenska Akademiens arkiv. Men centralgestalten i hans verk var Atterbom. Åt hans ungdomsdiktning ägnade han sin ovannämnda doktorsavhandling, och han publicerade ytterligare två band Atterbomstudier (1932 och 1956, den senare med titeln *Mot Lycksalighetens ö*). Omedelbart före hans död utkom Samlaren för 1958 med en stor undersökning av hans hand över det femte äventyret i Lycksalighetens ö.

Denna produktion är sparsam. Men han vägde verkligen sina ord på guldvåg. Han skolades av Schück och levde i samma studiemiljö som

sina något äldre kamrater Anton Blanck och Martin Lamm. Den komparativa metoden blev den grundläggande för honom, men han kombinerade den med en förmåga till estetisk analys, till avvägning av de konstnärliga kvaliteterna, som ställer honom i särklass i sin generation av litteraturhistoriker. I den rikt florerande Atterbomforskningen var och förblev han mästaren. Han hade inandats atmosfären i alla dess skiftningar kring den ömtåliga diktaren. Han kände sig väl befryddad med vissa sidor i hans väsen men hade samtidigt en oförvållad kritisk blick för svagheterna hos personen och verket.

Carl Santesson älskade det ljusa, mjuka sörmländska landskapet med en romantisk kärlek, som ger en doft av gammal herrgårdskultur åt mycket av vad han skrivit. Det utomordentligt förfinade i hans författarskap är samtidigt den andra sidan av en blyghet och en ömtålighet i hans natur, som kom honom att fly rampljuset. Men han kunde någon gång ge uttryck åt en viss bitterhet över tystnad och bristande uppskattning. Hans person hade en säregen charme. I hans utsökta umgängeskunst förenades mild sarkasm med försynt vänlighet.

Sven Rinman

Kontraktsposten Erik Ström var född i Örebro 8/3 1891. Fadern var titulär underlöjtnant. Det var otur, att Erik Ström inte härstammade från exempelvis Nyköping eller Strängnäs, ty i så fall hade han med någon diversion på sidan om den för teologikofilare obligatoriska hebreiskan kunnat vara en av dessa i sanning rarae aves, som uppfyller de intrikata villkoren för Björnståhlska stipendiet: »Under-Officers högst Fänriks son från Södermanland, som distinguerar sig uti de Orientaliske språken». Student i Örebro tillhörde han nationen 1910—1915.

Han prästvigdes för ärkestiftet. Efter några förordnanden som extra ordinarie var han 1919—1930 komminister vid Forsbacka industrisamhälle i Valbo socken i Gästrikland, en befattning som särskilt på den tiden, då arbetarrörelsen ännu inte hunnit uppleva demokratiens genombrott, ställde innehavaren inför grannliga uppgifter, dem han löste föredömligt. Av betydelse för honom var att han under Forsbackatiden tog intryck av sin förman, den rikt utrustade Valboposten Oscar Hedberg, en märkesman och föregångare på det sociala området.

År 1930 blev Ström kyrkoherde i Västerlövsta i västmanlandsdelen av ärkestiftet, dit han kallats som fjärde provpredikant. Att få sådan kallelse kan ibland bero mera på tillfälliga omständigheter än på vederbörandes kvalifikationer. I detta fall var det en utmärkelse.

I Västerlövsta ganska stora och krävande pastorat utförde han huvudparten av sin livsgärning. Han hade som präst kommit på rätt plats

i livet. Han var en i god bemärkelse viljestark personlighet, Jämta den i sig själv mångförgrenade prästerliga verksamheten hade han åtskilliga uppdrag: ordförandeskapet i skolstyrelse, barnavårdsnämnd, pensionärshemsstyrelse, föreläsningsförening, hembygdsförening m. m.

Fredrik Dalbom

Gustaf Adolf Svengren, född 1871, tog studentexamen i Strängnäs 1892. Efter några års studier i Uppsala återvände han dit som konsistorieamanuens 1904 och stannade där hela livet. Han pensionerades 1937. Under många år var han medlem av kyrko- och skolråd samt skattmästare i Södermanlands fornminnesförening. Han dog den 14 mars 1960.

Han var alldeles särskilt intresserad för den av stiftsrådet utgivna »Till hembygden». I 40 år var han dess distributör och kassaförvaltare. Under denna tid växte upplagan från 2.000 till när 7.000, mycket på grund av hans energi och aldrig svikande intresse.

M. Essén

När prosten Gottfrid Willén i Kumla slutade sin levnad den 16 juni 1959, miste Strängnäs stift en av sina mer framstående och bemärkta präster. Det är ej lätt att i få ord teckna hans bild. Nedskrivaren av dessa rader vill anknyta till några personliga minnen. Första gången jag såg och gjorde W:s bekantskap var vid ett prästmöte i Strängnäs. Själv var jag då tämligen ny på stiftet. W. visade ofta en påfallande välvilja mot nytillkomna ämbetsbröder. Det var som om det glädde honom att se varje nyrekrytering av ämbetsbröder och medarbetare i fädernas kyrka. Kanske hade han också intresse att känna sig för vad nykomlingarna gick för i det ena och andra avseendet.

Sedan W. år 1921 blivit kyrkoherde i Vadsbro och Blacksta, fick vi tillfälle att oftare mötas. Personligen rönt jag från denna tid och där-efter oförtjänt vänskap och uppmärksamhet från vännen W:s sida. Han hade inte länge verkat i sitt nya pastorat, förrän Blacksta kyrka stod nyrestaurerad. I debatterna vid prästkonvent och slika sammankomster tog han livligt del. Och det visade sig, att han var väl hemma i teologiska spörsmål och frågeställningar, även sådana av nyare och nyaste datum.

När W. året 1939 kom till Kumla, gladdes vi hans ämbetsbröder åt hans välförtjänta befordran till ett pastorat, som i storlek motsvarade både hans åstundan och välmeriterade ämbetsgåvor. Även till hans installationshögtid då fick jag hans vänliga inbjudan. Den dagen var säkerligen en av de allra lyckligaste i W:s liv. Han hade ju också utom allt annat återbördats till sin hembygd, det kära Nerike. Det är vemo-

digt tänka på att Kumlatiden senare skulle komma att innebära för honom prövningar av personlig art. W. bar dem som en man, och sorgerna, har någon sagt, fördjupade honom på många sätt.

Vid sin död hade han uppnått nära 78 år, märkligt nog, eftersom han aldrig sparat sig. Snarare lät han efter Nathan Söderbloms recept sitt ljus brinna i båda ändar. Han brann av nitälskan för det kall, han valt och har fyllt det på ett berömligt och efterföljansvärt sätt. Välsignat och ljust skall hans minne länge leva bland dem, som kände honom.

Herman Albringer

Lars Gustaf Hjalmar **Anséhn** avled den 26 januari 1960 efter en tids sjukdom och klenhet.

Anséhn hade många drag, som vi brukar kalla sörmländska. Född i ett lantbrukarhem ägde han åren igenom något av den sörmländska bondens Guds-tro. Han hade ingen fallenhet för konventionella religiösa fraser, och all tillgjordhet fruktade han. Han älskade sin kyrka, och han var i hög grad praktiskt användbar.

Såsom studerande vid Fjellstedtska skolan och såsom student var han en god idrottsman. Det var naturligt för honom att bli reservofficer och hemvärnsledare.

Det var också fullständigt naturligt för honom att han utbildade sin röst för att bli en god sångare, både för gudstjänstens och sällskapslivets skull.

Anséhn var mycket fäst vid sin kyrka och församling. Det tog honom hårt att han för sjukdomens skull måhända måste lämna tjänsten och sin prästgård.

Anséhn började sina studier i Uppsala vt 1924 och avslutade dem ht 1927, varefter han prästvigdes i Strängnäs domkyrka den 8 jan. 1928. I Askersunds landsförsamling tjänstgjorde han hela sin verksamhetstid som präst. Han var högt skattad av sina församlingsbor.

Berndt Bäcklund

Landsmännen.

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Solveig Johansson	12/2 35	Stockholm	vt 59 H
Margaretha Petersson	13/5 40	Strängnäs	vt 59 H
Kerstin Pettersson	6/2 40	Örebro	ht 59 H
Krister Lundin	16/5 40	Södertälje	ht 59 T
Albert Joelsson	12/1 33	Örebro	ht 59 N
Charles Carlsson	9/1 34	Katrineholm	ht 59 H
Birgitta Johannesson	12/7 40	Eskilstuna	ht 59 T
Kerstin Ekstedt	21/2 40	Eskilstuna	ht 59 T
Margareta Götlin	10/10 38	Örebro	ht 59 H
Viveka Ferm	12/3 39	Katrineholm	ht 59 H
Carl Bertil Nyman	28/10 40	Stockholm	ht 59 N
Kristin Forslund	19/1 40	Katrineholm	ht 59 N
Bo Jansson	20/9 39	Katrineholm	ht 59 N
Bengt-Erik Johansson	3/10 40	Nyköping	ht 59 N
Erik Johansson	16/11 21	Stockholm	ht 59 H
Katarina Sventelius	18/10 39	Katrineholm	ht 59 H
Ingrid Borgström	17/1 40	Örebro	ht 59 H
Inger Larson	14/7 39	Örebro	ht 59 H
Bo Reifors	12/9 35	Göteborg	ht 59 T
Lena Dahlén	11/6 40	Eskilstuna	ht 59 H
Sylvia Pettersson	3/11 39	Eskilstuna	ht 59 H
Jan Säfwenber	17/7 40	Nyköping	ht 59 M
Staffan Sjögren	26/3 40	Nyköping	ht 59 M
Göte Karlsson	6/11 39	Örebro	ht 59 H
Birgitta Granell	26/9 39	Örebro	ht 59 H
Agneta Wiberg	19/12 40	Örebro	ht 59 H
Inger Peijfors	2/11 39	Örebro	ht 59 H
Harald Persson	31/3 39	Katrineholm	ht 59 H
Ulla Moberg	11/6 39	Södertälje	ht 59 H
Birgitta Gustafsson	13/8 39	Södertälje	ht 59 H
Ulla-Britt Lundqvist	27/2 38	Katrineholm	ht 59 N
Kristina Anderson	11/6 40	Nyköping	ht 59 H
Christine Henryson	26/7 40	Nyköping	ht 59 J
Britt Pettersson	1/10 40	Nyköping	ht 59 J
Inger Sondell	31/10 39	Örebro	ht 59 H

Ingrid Erikson	20/3	40	Eskilstuna	ht	59	H
Gunilla Holst	3/4	40	Eskilstuna	ht	59	H
Enc Kiviloog	26/7	39	Örebro	ht	59	N
Ingrid Weijnarth	16/8	38	Örebro	ht	59	H
Jan Johansson	3/6	39	Örebro	ht	59	H
Gösta Jonsell	17/11	40	Nyköping	ht	59	H
Gunnar Carlsson	28/4	39	Strängnäs	ht	59	N
Gösta Löthfors	12/6	36	Örebro	ht	59	H
Per-Åke Strid	31/1	39	Örebro	ht	59	H
Anita Törell	14/10	30	Stockholm	ht	59	H
Ulla Ekman	1/4	40	Eskilstuna	ht	59	N
Lillemor Berglund	5/8	39	Örebro	ht	59	H
Krister Arvidsson Posse	27/9	39	Strängnäs	ht	59	T
Inger Jordhammar	21/5	41	Örebro	ht	59	H
Erik Eketun	23/3	38	Örebro	ht	59	H
Andrew Medin	23/1	39	Örebro	ht	59	N
Hans Claesson	26/8	38	Eskilstuna	ht	59	N
Elve Ellerud	11/4	39	Södertälje	ht	59	N
Britt-Marie Åberg	10/2	40	Örebro	ht	59	H
Bruno Svensson	20/5	39	Nyköping	ht	59	H
Margareta Borg	30/3	39	Örebro	ht	59	H
Per Toll	5/5	39	Södertälje	ht	59	M
Carin Westman-Johansson	3/6	38	Katrineholm	ht	59	H
Per Göthlin	17/12	39	Strängnäs	ht	59	J
Bengt Wikén	10/6	37	Hässleholm	ht	59	N
Ene Kuusk	3/7	39	Örebro	ht	59	H
Maj Härleman	6/5	36	Luleå	ht	55	H
Gösta Bergwall	5/9	38	Solbacka	ht	59	N
Gull-Mai Franzén	21/7	39	Örebro	ht	59	N
Cathrine Ellebro	26/8	39	Eskilstuna	ht	59	H
Ivan Svensson	5/10	38	Örebro	ht	59	J
Maud Pedersen	10/5	40	Nyköping	ht	59	H
Siv Pettersson	12/6	38	Södertälje	ht	59	N
Richard Fink	13/1	28	U. S. A.	ht	59	N
Wanja Lundkvist	1/8	40	Nyköping	ht	59	H
Per Rasmussen	10/3	34	Örebro	ht	59	H
Erik Ljungkvist	21/8	36	Örebro	ht	59	J
Ulf Bergkvist	18/7	39	Eskilstuna	ht	59	H
Jan Samzelius	25/1	33	U. S. A.	ht	59	H
Kirsti Valvet	17/12	39	Örebro	ht	59	H
Jan Sjöström	2/9	36	Nyköping	ht	59	H
Lennart Moberg	17/7	39	Örebro	ht	59	H
Barbro Åslund	16/11	38	Örebro	ht	59	H

Louse von Bergen	21/6	40	Strängnäs	ht	59	H
Ingegerd Movik	7/4	40	Eskilstuna	ht	59	H
Hans Broberg	4/5	39	Eskilstuna	ht	59	N
Lars Olof Håkansson	13/9	38	Nyköping	ht	59	H
Pär Wikner	28/9	35	Strängnäs	ht	59	N
Per Sörbom	22/6	40	Norrköping	ht	59	H
Karin Nissler	13/9	40	Strängnäs	ht	59	H
Bo Cederwall	8/6	38	Örebro	ht	59	H
Jan Fröberg	20/10	38	Örebro	ht	59	H
Elsa Arhammar	2/10	39	Örebro	ht	59	H
Linnéa Lundkvist	2/3	39	Örebro	ht	59	H
Gun-Britt Kullman	24/9	39	Örebro	ht	59	N
Owe Adolfsson	28/8	40	Eskilstuna	ht	59	H
Ingemar Sjölin	27/9	38	Katrineholm	ht	59	H
Gerda Fries	15/12	39	Strängnäs	ht	59	H
Erik Insulander	8/2	39	Eskilstuna	ht	59	N
Lars Helander	28/6	39	Eskilstuna	ht	59	H
Anders Tolagen	14/3	38	Örebro	ht	59	H
John Persson	7/12	35	Upsala	ht	59	T
Anders Bergvind	1/4	39	Örebro	ht	59	N
Stefan Hammar	8/2	38	Örebro	ht	59	N
Thor Magnusson	18/11	37	Reykjavik	ht	59	H
Sören Linder	1/5	38	Örebro	ht	59	N
Birgitta Rylander	30/3	39	Örebro	ht	59	N
Björn Pettersson	22/2	39	Örebro	ht	59	N
Lilian Andersson	17/3	39	Strängnäs	ht	59	H
Jan Holmer	5/11	38	Örebro	ht	59	J
Ulf Ridderström	1/3	39	Örebro	ht	59	J
Per-Olof Almer	9/2	37	Örebro	ht	59	J
Gunnel Johansson	19/10	38	Strängnäs	ht	59	H
Björn Andersson	9/1	39	Motala	ht	59	N
Kerstin Holmsten	24/10	40	Eskilstuna	ht	59	H
Hans Reiland	14/3	40	Örebro	ht	59	H
Björn Noreson	9/10	36	Eskilstuna	ht	59	H
Nils Hedenstedt	21/2	34	Nyköping	ht	59	H
Inger Hendelberg	11/6	35	Västerås	ht	59	H
Inger Djärv	8/10	39	Kiruna	ht	59	H
Olle Strandh	18/6	39	Strängnäs	ht	59	H
Robert Johnsen	12/9	37	U. S. A.	ht	59	N
Björn Norrbom	12/2	41	Örebro	ht	59	H
Irene Masing	19/7	39	Strängnäs	ht	59	H
Ingå-Britt Sundmark	18/6	35	Örebro	ht	59	H
Bror Söderrén	28/9	25	Karlstad	ht	59	H

Silvija Briedis	1/8 40	Stockholm	ht 59 N
Bo-Gunnar Reit	18/7 39	Örebro	ht 59 N
Torsten Ericsson	7/4 37	Katrineholm	ht 59 N
Solveig Rudberg	30/7 40	Sigtuna	ht 59 N
Bengt Eriksson	18/6 38	Örebro	ht 59 T
Katarina Olsson	29/8 40	Stockholm	ht 59 H
Anders Jansson	17/4 39	Eskilstuna	ht 59 N
Nils Hellström	27/3 18	Trelleborg	ht 59 H
Göran Petersson	13/6 37	Katrineholm	ht 59 N
Björn Svärd	15/8 38	Örebro	ht 59 T
Fredrik Benzinger	4/3 30	Solbacka	ht 59 T
Göte Hansson	21/7 24		ht 59 H
Elsie Hanson	8/11 25		ht 59 H
Per Broberg	20/7 37	Nyköping	ht 59 N
Osmo Murray	20/10 38	Solbacka	ht 59 H
John Bergström	7/8 36	Strängnäs	ht 59 H
Sören Berghäll	15/9 36	Eskilstuna	ht 59 N
Gunvor Hammarstedt	19/7 37	Kalmar	ht 59 H
Britt-Marie Persson	1/3 38	Örebro	ht 59 N
Gunnel Svedner	12/12 33	Örebro	ht 59 H
Le Roy Forsstrom	4/10 36	U. S. A.	ht 59 N
Olov Simu	21/6 34	Nyköping	ht 59 H
Kerstin Elwin	10/2 40	Uppsala	ht 59 H
Karin Ernäs	4/8 36	Tranås	ht 59 H
Stefan Lorentzon	22/7 40	Eskilstuna	ht 59 N
Einar Lundqvist	3/10 30	Umeå	ht 59 N
Torsten Berglund	8/5 39	Örebro	ht 59 N
Jan-Eric Stålstad	29/5 39	Eskilstuna	ht 59 N
Lennart Wallenstrand	30/7 27	Strängnäs	ht 59 H
Marianne Löfström	1/4 12	Stockholm	ht 59 H
Jan-Christer Janson	19/7 38	Södertälje	vt 60 N
Lars Hedin	6/2 30	Örebro	vt 60 N
Raija Mäkinen	31/12 36	Lahden Tyttölyko	vt 60 H
Bengt-Olof Stenberg	18/8 39	Örebro	vt 60 H
Leif Kalmö	31/7 39	Örebro	vt 60 H
Monika Hallström	2/3 39	Örebro	vt 60 J
Gunnar Eidem	11/10 38	Örebro	vt 60 N
Ingemar Sjödin	25/6 39	Nyköping	vt 60 M
Anders Persson	16/5 38	Örebro	vt 60 N
Magnus Nöjd	8/8 39	Eskilstuna	vt 60 H
Per Jansson	4/3 36	Lund	vt 60 H
Lennart Andersson	16/7 38	Katrineholm	vt 60 N
Ulrich Nitsch	20/3 38	Södertälje	vt 60 N

Gunnar Lind	19/2 37	Strängnäs	vt 60 N
Stig Bursell	22/6 39	Örebro	vt 60 M
Margareta Karlén	8/4 39	Uppsala	vt 60 M
Kerstin Thuresson	25/10 32	Karlshamn	vt 60 N
Håkan Ekholm	16/9 39	Strängnäs	vt 60 M
Lillemor Widstrand	7/6 41	Södertälje	vt 60 H
Birgitta Bergström	13/9 38	Örebro	vt 60 H
Lars-Åke Lindberg	5/10 40	Nyköping	vt 60 H
Kristina Wallin	29/5 39	Uppsala	vt 60 H
Kåre Schortz	17/8 34	Örebro	vt 60 N
Carl-Birger Liljestrand	25/6 31	Helsingfors	vt 60 H

2. Examinerade.

Praktisk-teologiska prov:

1959 15/6	Carl-Erik Ekström
	Anders Jeffner
	Ossi Lundström
	Orvar Pettersson
11/12	Åke Magnusson

18/4	Anders Risberg
10/6	Staffan Hansson
18/6	Arne Nilsson

Statsvet. jur. ex.:

1960 21/1	Per Giertz
-----------	------------

Statsvet. fil. ex.:

1960 18/2	Olle Johansson
-----------	----------------

Medicine licentiatexamen:

1959 16/3	Gösta Nordenhem
27/4	Göran Franklin
19/5	Mercedes de las Heras-Neuman
1960 15/2	Endel Lausing
7/3	Siv Öman

Medicine kandidatexamen:

1959 7/3	Ulf Lindsjö
7/4	Nils Arnö
8/6	Ragnar Jonsell
	Maie Ojamäe
	Margareta Sundelin
7/11	Anita Karlsson
23/12	Clarence Angelborg
	Jan Verneholt

Teol. lic. och efterprövning i

Teologie kandidatexamen:

1959 9/4	Åke Magnusson
15/5	Jarl Hemberg
11/12	Carl-Gösta Frithz
1960 27/1	Knut-Axel von Schoultz
8/2	Birger Larsson

Tentamensbevis ang. teologie

kandidatexamen:

1959 7/2	Carl-Erik Ekström
	Orvar Pettersson
7/9	Birger Östling

Juris kandidatexamen:

1959 24/3	Anders Bäcklund
	Arvid Sanmark

HUMANISTISKA FAKULTETEN:

Filosofie licentiatexamen:

1959 7/4 Claes Bertil Gejrot
8/6 Bengt Löw
7/10 Sven Delblanc
Carl-Johan Aberg
7/11 Johan Hilberth
1960 8/2 Lennart Hartin
Michael Nordberg

Efterprövning i filosofisk ämbetsexamen:

Bengt Tylstedt
7/7 Britta Attebo
Barbro Simlund
7/8 James Cavallie
7/9 Ulla Holmquist
7/10 Maj Ljungquist
15/12 Gunnar Abenius
Inga-Lill Blohm
Meiry Ekmevik
1960 7/1 Lars berglund
Barbro Hellsing
Sven Johansson
8/2 Lennart Strömberg

Särskilt tentamensbevis i fil.-ämb. (adj.-komp.):

1959 7/10 Sven Ernestam

Efterprövning i fil. kand.:

1960 7/1 Isolde Weinberg

Filosofie kandidatexamen:

1959 7/4 Maud Thanderz f.
Angelborg
8/6 Margareta Bergwall
Margareta Eriksson
Olov Olsson
7/7 Olena Tingdal

7/10 Lars Ehlin
Curt Johansson
Nils Lodin

7/11 Margareta Wetter
15/12 Britt Andersson
Lisbeth Brändén
Jane Degerman
Ing-Mari Funke
Sven Johansson

1960 7/1 Ingegerd Nordberg
Inger Zackrisson

8/2 Frideborg Rydemalm-
Lindgren
Mariann Thorin
7/3 Liliane Åqvist

**MATEMATISKA-NATURVETEN-
SKAPLIGA FAKULTETEN:**

Filosofie licentiatexamen:

1959 8/5 Sven Svennerstedt
8/6 Östen Alvesjö
Bo Nyman
7/10 Stig Åkerström
15/12 Karl-Göran Bringer

*Efterprövning i filosofisk ämbets-
examen:*

1959 8/6 Oie Ojamäs
7/11 Åke Stråby

Filosofisk ämbetsexamen:

1959 7/4 Marianne Hellquist
8/5 Sven Svennerstedt
8/6 Bertil Grennberg
Lennart Anderson
1959 7/4 Göran Bergqvist
8/6 Birgitta Bodström
Roland Gustavsson
7/10 Olov Söderberg
7/11 Ingrid Redelius
15/12 Gunnar Lagerstedt

Filosofisk ämbetsexamen:

1959 7/4 Sture Hemming
Theodor Laurell
8/5 Karin Samzelius
Barbro Wistrand
8/6 Göran Ellqvist
Anna-Maria Ljung
Svante Nyman
7/11 Svante Wåhlén
15/12 Per Hansson

*Särskilt tent.-bevis i fil. ämbets-
betsexamen:*

1959 7/7 Rolf Hosinsky

Filosofie kandidatexamen:

1959 8/6 Marianne Fries
7/7 Göran Andersson
Christina Byrde

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
1/3 1958 Gösta William Berglund	1892 ingenjör	24/2 1863
7/6 1959 Johan Halvar <i>Torsten</i> Nordström	1904 f. d. kyrkoherde, prost	24/6 1881
10/6 1959 Carl <i>Gottfrid</i> Willén	1903 f. d. lektor	16/7 1885
21/6 1959 Knut <i>Johan</i> Bertil Palmborg	1912 f. d. rektor	2/11 1893
23/6 1959 Carl Gerhard Ringmar	1945 bankjurist	11/4 1927
10/7 1959 <i>Hjalmar</i> Gabriel Tideström	1884 f. d. kontraktprost	5/9 1865
22/7 1959 Carl Harder Santesson	1905 professor	4/9 1885
27/7 1959 David Gotthold Florén	1895 f. d. postexpeditör	21/4 1874
29/8 1959 Carl Gustav Larsson	1909 f. d. lektor	7/7 1889
14/8 1950 Erik Herbert Wiberg	1930 läroverksadjunkt	25/8 1910
26/8 1959 Nils Frans <i>Ivar</i> Moring	1907 f. d. läroverksadjunkt	31/10 1886
30/8 1959 Bror <i>Nils</i> Martin Brolin	1914 provinsialläkare	26/7 1895
26/9 1959 Karl <i>Erik</i> Ström	1910 kontraktprost	8/3 1891
7/10 1959 <i>Tor</i> Eskil Björkblom	1902 f. d. kyrkoherde, prost	28/12 1881
3/11 1959 August <i>Halvar</i> Olovsson	1909 f. d. lektor	28/5 1891
5/11 1959 Gunnar Castrén hdl	1940 professor emeritus	27/12 1878
6/11 1959 Karl Walfrid Jansson	1910 kandidat	31/1 1881
20/12 1959 Lars <i>Helge</i> Geite	1917 kyrkoherde	5/3 1899
13/1 1960 <i>Henrik</i> Rudolf Neander	1913 f. d. banktjänsteman	7/3 1892
26/1 1960 Lars <i>Hjalmar</i> <i>Gustav</i> Anséhn	1923 kyrkoherde	13/5 1899
14/3 1960 <i>Gustaf</i> Adolf Svengren	1891 f. d. konsistorieaman.	6/11 1872

7/9 Rolf Lundqvist
7/11 Ingrid Wilsby
1960 8/2 Hans von Euler-Chelpin
Per Lindhagen
Göran Nilsson

*Till doktorer promoverades den
31 maj, efter avlagda prov:*

Hugo Atterling
Hans Christiansson
Bengt Kinnander
Yngve Stenström
Gun Widmark

Nationens ämbetsmän under läsåret 1958–1959

<i>Inspektor:</i>	Professor Stig Claesson
<i>Förste kurator:</i>	Fil. kand. Håkan Berggren
<i>Andre kurator:</i>	Jur. stud. Åke Frenander
	Fil. kand. Bengt Nordberg
<i>Bibliotekarie:</i>	Fil. kand. Bo Göteborg
<i>Skattmästare:</i>	Bankdir. Ewert Jonson
<i>Sekretärer för nationens studentbostäder:</i>	Fil. mag. Sylvia Boström
<i>Klubbmästare:</i>	Jur. stud. Sven Olof Lodin
	Jur. stud. Lars Ekman
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Karin Nilsson
	Fil. stud. Anna Karin Gillberg
<i>Bitr. klubbmästarinna:</i>	Jur. stud. Timo Kärnekull
<i>Arkivarie:</i>	Jur. stud. Sverker Egnell
	Jur. stud. Ingemar Wikström
<i>Teaterdirektör:</i>	Jur. stud. Hans Corell
	Fil. stud. Björn Fredén
<i>Musikanförelare:</i>	Fil. stud. Hans Linder
	Fil. stud. Thomas Ridacus
<i>Sånganförelare:</i>	Med. kand. Ulf Lindsjö
	Med. kand. Jan Verneholt
<i>Preparatförvaltare:</i>	Med. stud. Henrik Oest
<i>Idrottsledare:</i>	Fil. stud. Ulf Flodén
	Fil. stud. Håkan Hollquist
<i>Internationell sekr.:</i>	Fil. stud. Margareta Ericsson
	Fil. stud. Karin Engqvist
<i>Nationsfotograf:</i>	Med. kand. Göran Frithz
	Med. kand. Ulf Lindsjö
<i>Krönikör:</i>	Fil. kand. Anders Åman
	Fil. kand. Carl Nylander
<i>Nationsnämnd:</i>	
Förste kurator (ordf.), Andre kurator, Klubbmästaren, Fil. kand. Jörgen Ahlinder (sekr. ht 59), Fil. mag. Tor Hultman (sekr. vt 60), Fil. stud. Kerstin Åberg, Fil. stud. Orvar Starbäck.	
<i>Stipendienämnd:</i>	
Förste kurator (ordf.), Andre kurator, Fil. mag. Lars Högberg, Med. kand. Jan Verneholt, Fil. stud. Ingrid Arfvidsson, Fil. stud. Dagmar Herbst, Fil. mag., jur. stud. Erik Larsson, Fil. mag. Sven Fält, Fil. kand. Göran Andersson (sekr.), Fil. mag., teol. kand. Anders Jeffner.	

Förvaltningsdirektion:

Överläkare David Melchersson (ordf.), Skattmästaren, Förste kurator, Andre kurator (sekr.), Fil. mag. Ingvar Folkesson, Stadsnotarie Ger Jalanders, Akademikamrer Lars Mårdell, Fil. lic. Bo Nyman, Jur. stud. Jan Mårtensson.
Adjungerade som studentbostadsrepresentanter: Fil. mag. Sylvia Boström, Fil. kand. Åke Berglund.

Föreningar inom Nationen.

Hornboskapens Vänner:

Docent Lars Hellberg (ordf.).
Jur. kand. Bengt Magnusson (sekr. o. skattm.),
Musikanförelaren
Överläkare David Melchersson
Fil. kand. Torgil Ringmar
Docent Carl Gösta Widstrand
Fil. stud. Carl-Uno Sjöblom

Självhjälpsföreningen:

Docent Erik Rankka (ordf.)
Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

Sällskapet V. f. N.:

Med. kand. Jan Verneholt (ordf.)
Fil. stud. Bengt Jonsell (sekr.)
Lektor Matts Essén (skattm.)

Stiftelsen Södermanland-Nerikes Nations studentbostäder.

Stiftelsens styrelse:

Nationens inspektor, professor Stig Claesson (ordf.)
Nationens skattmästare, bankdirektör Ewert Jonson,
Nationens förste kurator, fil. kand. Håkan Berggren,
Bankdirektör Elov Ekman, Riksbanksdirektör Jacob Hagströmer, Disponent Sture Nilsson, Direktör Albin Rapp, Ombudsman Sven Westin (stadsens representant), Advokat Henning Robertsson (suppleant), Fil. kand. Jörgen Ahlinder Pol. mag. Lennart Bodström, Fil. mag. Sylvia Boström (sekreterare), Adjunkt Ingvar Folkesson, Överläkare David Melchersson, Akademikamrerare Lars Mårdell, Fil. lic. Bo Nyman.

Stiftelsens arbetsutskott:

Hrr Claesson (ordf.), Jonson, Folkesson, Melchersson, Mårdell och Nyman.
Sekreterare i styrelsen och arbetsutskottet: HT 59 jur. stud. Jan Mårtensson, VT 60 fil. mag. Sylvia Boström.

Utgående balanser i Nationens räkenskaper.

1. Skattmästarens huvudbok 30 juni 1959.

Tillgångar: På bankräkning 27.830:29; På postgiro 9.595:57; Obligationer och aktier 370.679:76; I fastigheter placerade fondmedel 384.860:71; Utlånat till Stiftelsen Södermanland-Nerikes Nations studentbostäder 134.635:20; Fastigheter: S:t Larsgat. 4 29.070:30, S:t Larsgat. 6 A 77.902:10, S:t Larsgat. 6 B 410.515:32, Kåbovägen 22 82.398:22, Rosendal 13 693.474:77; Hyresfordringar 15.223:53; Förskott 3.233:—. Summa kronor 2.239.418:77.

Skulder: I fastigheterna placerade fondmedel 384.860:71; Inteckningslån 908.500:—; Reserverade pensionsmedel 11.000:—; Förskotts- hyror 10.435:25; Donationsrum 95.635:67; Nationsfonder 351.199:04; Stipendiefonder 462.653:26; Förskott 152:90; Reserverade medel 14.981:94. Summa kronor 2.239.418:77.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1959.

Tillgångar: På bankräkning 46.851:01; Fordringar av låntagare: Borgenslån 118.854:—, Borgensfria lån 4.800:—. Summa kronor 170.505:01.

Skulder: Lån hos kreditgivare 135.000:—; Reserverade medel 35.505:01. Summa kronor 170.505:01.

3. Självhjälpsföreningens huvudbok 31 dec. 1959.

Tillgångar: Terminsavgifter 1.832:60; Ord. lån 13.775:—; Handlån 14.245:—; Handlåneräntor 3.296:15; Uplands Ensk. Bank A/B 3.186:49; Studielånefondens 35.424:85; Räntefria borgenslån 18.355:—; Kassabehållning 1.880:17; Postgiro 2.777:95. Summa kronor 94.773:21.

Skulder: Grundfonden 2.281:27; Komm. Jonssons fond 53.936:94; Räntefria borgenslån 18.355:—. Summa kronor 94.773:21.

4. Andre Kurators huvudbok 31/12 1959.

a. Huvudbok:

Tillgångar: Kontant 555:34; På bankräkning 21.119:18; På postgiro 770:30; Garantilån till Uppsala Studentkårs kreditkassa 3.593:55; Förskott till handlånekassan 8.000:—; Inventarier under A. K:s vård 1:—; Inventarier under idrottsförmannens och teaterdirektörens vård 1:—; Lager av 1954 års sångböcker 1:—; Flygel, Bösendorfer

6.000:—; Lager av porträttkataloger 1928, 1937, 1947 1:—; Utestående fordringar: Terminsavgifter 1.123:10, Plikter 80:—, Telefon 9:45, Rän-
tefordran mot handlånekassan 320:—, Facklor 11:78. Summa kronor 41.586:70.

Skulder: Donationsfonder: Nationsmatrikelfonden 2.466:08; Fan-
fonden 418:09; Nationshistoriefonden 7.284:63; Porträttfonden 65:11; Pianofonden 67:54; Fackeltågsfonden 1.026:88; Kassareserver: Arvo-
dens och löners konto 842:33; Fonderade medel på tryck- och expedi-
tionskostnaders konto 212:20; Fonderade medel på spex och kamrat-
mötes konto 741:38; Internationella kassan 2.915:33; Fonderade medel
på kökets konto 1.018:39; Hembygds- och kulturkassan 598:34; Pre-
paratkassan 690:09; Musikkassan 657:66; Honorariekassan: Inspek-
tors honorarium 1955—58 1.500:—; Kapital 661:—; Bibliotekskassan
6.440:37; Flyktingstudentkassan 248:29; Fonden för Andre Kurator
2:—; Reservkassan 12.220:24; Nationskassan 1.500:—; Felaktig inbe-
talning; skuld till handlånekassan 10:75. Summa kronor 41.586:70.

b. Huvudbok för handlånekassan:

Tillgångar: Kassa 135:82; Bank 14:81; Postgiro 17:29; Ford-
ran på nationskassan 10:75; Utestående handlån 11.905:—; Utestå-
ende räntefordran 240:20. Summa kronor 12.323:87.

Skulder: Nationskassan 8.000:—; Ränteskuld till nationskassan
320:—; Handlånekassans kapital 4.003:87. Summa kronor 12.323:87.

Veteranerna.

Räkenskaperna 18/4 1959—31/3 1960.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960: 54; Å sparkassa 139: 35; Å postgiro 153, 43. Kronor 4.253: 32.

Inkomster: Avgifter ss. ständiga medlemmar 100:—; Arsavgifter 1.540:—; Räntor 146: 82; Återbet. grundbelopp för postgiro 5:—; Försålda majhälsningar 28:—. Kronor 1.819: 82. Summa kr. 6.073: 14.

Utgifter: Tryckning och expediering av 1959 års Majhälsning 1.681: 67; Förvaltningskostnader 62: 20; Bidrag till kurator 50:—, Kronor 1.793: 87.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960: 54; Å sparkassa 270: 17; Å postgiro 48: 56. Kronor 4.279: 27. Summa kronor 6.073: 14.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Sven Frigell, lasarettsläkare (ordf.), Eric Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Fritiof Söderbäck, direktör, Arne Furumark, professor, Lars Andér, med. lic. och Jonas Samzelius, f. d. Förste bibliotekarie.

Självskrivna ledamöter: Stig Claesson, professor, Nationens inspektor, Håkan Berggren, fil. kand., Nationens förste kurator, Ewert Jonson, bankdirektör, Nationens skattmästare (föreningens skattmästare).

Nya medlemmar.

Fil. mag. Kerstin Carlstedt.
Med. lic. Magnus Korsgren.

Avgifterna för 1960.

Arsavgiften till Veteranerna är 5 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor; understödjande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltjämt i lager. De försäljas till ett pris av 1:— per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.

UPPSVENSKA BYGGNADSGILLET AB

Huvudkontor: UPPSALA

Avd.-kontor: Gävle, Falun, Sundsvall,
Umeå, Luleå

Egna avdelningar för

Målning, El. installationer,
Plåtslageri- och Smidesarb.,
Glasning samt Byggnads-
snickerier

Byggnadsfirman

ANDERS DIÖS AB